

Iedereen verdient een tweede kans..

Deel 1

'Ayman! Verdomme!'

Gehaast strompel ik uit bed. Neem een vluchtige douche, kleed mij aan. Ik ren als een speer naar beneden en neem een slok van mijn thee. 'Jezus mens het is pas 08.30 wat loop je nou te stressen?'. Met een chagrijnig gezicht bekijkt Ayman mij vanuit de deuropening van de keuken. 'Ayman! Ik heb jou gister gevraagd of je mij wakker kunt maken voor 08.00 uur. Je hebt het me beloofd onderkruipsel. Heeft Ayman zich aan zijn belofte gehouden? Nee!' Blèrde ik door het huis terwijl de stoom uit mijn oren ruiste. 'Niet liegen Ahlam. ik moest je voor 09:00 wekken'. Met een verbaasde blik bleef ik hem aanstaren. 'Ach laat maar, hier heb ik geen tijd voor ik ben al laat genoeg'. 'Dag!' Met een grijs van oor tot oor zwaaide Ayman mij na. Ik probeerde zo boos mogelijk te kijken maar door zijn zoete glimlach kon ik mijn lach niet meer houden. Ik gunde hem een glimlach en reed als een speer naar kantoor.

De baas heeft gister nog zo gezegd dat hij vandaag belangrijk nieuws zou brengen en dat iedereen op tijd moest zijn. En dan moet mij dit weer gebeuren. Ik parkeer vluchtig, check mijn vluchtige metamorfose. Ik rol vervolgens mijn ogen door mijn krankzinnige gedachtegang en ren als een speer het gebouw in.

'Goedemorgen!' Ik had de aandacht al gauw te pakken in de overvolle vergaderzaal. 'Een hele goedemorgen Ahlam, is je wakker weer eens stuk of heeft Ayman je weer eens te laat gewekt?' Met een grijns van oor tot oor keek Meneer van Velder mij aan. Hij was mijn excuses al meer dan gewend, dus het had geen zin om uitleg te geven. Meneer van Velder, mijn baas en ik zijn goede vrienden van elkaar. Dus ik had alle hoop om er zonder kleerscheuren onderuit te komen. En toch kon ik het niet laten. 'Ayman' jammerde ik en uitte een diepe zucht. 'Weetje Ahlam, ik weet hoe jij je voelt. Mijn broertje was namelijk precies hetzelfde. Ze halen echt het bloed onder je nagels vandaan. Laten we het er maar ophouden dat het wel zal liggen aan de pubertijd waarin ze zich bevinden' Hoorde ik van Velder grinnikend zeggen. 'Poeh, vertel mij wat!' Riep ik iets te hard. Vluchtig settel ik me naast Carolien.

'Heey Carol!' Roep ik enthousiast. 'Heey Ahlam! Laat me raden je broertje heeft je weer eens niet wakker gemaakt. Of is het dit keer je wakker?' Met een grijns staart Carolien mij aan. 'Als jij een broertje had zou je wel anders piepen Carol!'. 'Haha, gelukkig heb ik het rijk voor mezelf!'. 'Mag ik even jullie aandacht allemaal!' Buldert de stem van Van Velder door de galme ruimte. De zaal viel stil. Alle ogen richtte zich op Meneer van Velder. 'Ik heb groot nieuws voor jullie. Zoals jullie weten werk ik hier al 43 jaar lang. En het werd eens tijd om van jullie af te komen!' Iedereen keek met ongeloof naar Meneer van Velder. 'Jullie hoeven niet weg hoor. Ik ga er vandoor' Roept hij nog lachend. 'Nee meneer, dit kunt u ons niet aandoen. Straks komt er één of andere drol voor u invallen!'. De zaal barst in lachen uit om de opmerking van

Mohammed. Mo was op kantoor één van de leukste. Hij toverde de kille ruimtes in dit gebouw tot een vrolijke kleurrijke sfeer. 'Nou Mo, volgens mij gaat hij jou eerder een drol vinden dan jij hem'. Carolien voelde duidelijk wat voor Mo en de gevoelens zijn geheel wederzijds aangezien ze elkaar altijd maar kleineren, maar elkaar toch met pretoogjes gade slaan. 'Heey Caro niemand vroeg jou om commentaar!' Riep Mo met een uiterste kalme toon en nam weer plaats aan zijn stoel. 'Jongens jongens, jullie laten mij ook nooit uitpraten hé!' Meneer van Velder probeerde zijn stem te verheffen om orde in de zaal te krijgen. 'Het is duidelijk genoeg. Jij gaat ervandoor' Roept Mo nog, zo bijdehand als hij is. Iedereen brabbelde weer door elkaar na de opmerking van Mohammed.

'Jongens kappen nou!' Iedereen hield wijselijk zijn mond na mijn gebulder. Het werd nou tijd voor het grote nieuws. 'Nou dus zoals ik al zei, ik ga met pensioen. Ik heb al een invaller kunnen vinden. Genaamd, Rayan Hilalie. Rayan kom maar bij me staan jongen!' Riep van Velder vaderlijk. Een goed uitziende knappe vent kuchte en stond recht. Hij was me nog niet eerder opgevallen. Mijn ogen volgde hem totdat hij pal naast meneer van Velder ging staan. Ik keek hem met een goedkeurende blik na. Het was een ware knapperd!

Deel 2

Ik pinkte een traan weg, terwijl ik me van de omhelzing met Meneer van Velder los wring. 'Och meid, je zal me echt nog wel een paar keer over de vloer zien komen hoor. En Rayan hier zal het vast prima doen, misschien wel beter dan ik' Zei meneer van Velder. Ik wierp een blik op Rayan die ons met een veel te brede glimlach gade sloeg. Een rilling trof huiverig door mijn lichaam.

5 Maanden later ..

Marco v. Velder Company

Bezweet en hijgend raasde ik door de gangen van MV Company. 'Caro, heb je de percentages van vorig seizoen voor me uitgeprint' riep ik haastig terwijl ik hap naar lucht plaats nam op haar bureau. Ze bekeek me met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Heb je het nou nog niet afgeleerd' Siste ze terwijl ze een aantal mappen uit de kast griste. 'Ahlam' vervolgde ze terwijl ze een diepe zucht nam. 'Ga nou niet te werk als voetveeg. Laat hem het zelf uitzoeken. Je bent zijn manager, niet zijn secretaresse'. 'Caro, we hebben dit gesprek al eens eerder gehad. Je weet waarvoor ik het doe. Mijn baan verdomme'!

Met de mappen waarin alle percentages van vorig seizoen zijn verwickeld stormde ik zijn kantoor binnen. Met een hard knal liet ik de mappen op zijn bureau vallen. 'De percentages van vorig seizoen, zoals je wilde'. Met opgetrokken wenkbrauwen bekeek hij me. 'Je mag dan wel in bezit zijn van een hoge functie en dienen als mijn extra rechterhand, maar dat wil niet zeggen dat je zonder een klop op de deur mijn kantoor binnen mag treden'.

Mijn gezicht liep rood aan, de stoom raasde uit mijn oren. Ik sloot mijn ogen en uitte

een diepe zucht. 'En meneer hier, die een iets hogere functie heeft als ik zou als de beste moeten weten dat ik zijn slaafje niet ben'. Bries ik er uiterst kalm uit.

Hij grinnikte zacht. 'Je doet wat ik zeg of ik kick je eruit dame'. Bracht hij er kalm uit terwijl hij weer een serieuze gezicht trok. Met een knik vanuit zijn kant maakte hij me duidelijk dat ik weer kan vertrekken.

Met jeukende handen en knarsend op mijn tanden wandelde ik zijn kantoor uit. 'Dag mooie dame' hoorde ik een bekende stem achter me roepen. Ik draaide me om en bij zijn aanblik te zien toverde ik weer een mooie glimlach op mijn gezicht. 'Mo knapperd, je bent er weer' riep ik enthousiast terwijl ik 'm met een warme knuffel begroette. 'Wat ben je bruin geworden zeg, prachtig' riep ik nogmaals enthousiast terwijl ik 'm bewonderend aankeek. 'Ja he! Je had mee moeten gaan joh. Het was echt geweldig. Ik raad je mijn vakantiebestemming zeker aan'!

'Zeg. Zijn we hier om te werken of te rollen bollen!' Van schrik deinsde ik achteruit en kwam met een knal tegen een gestalte aan. Een warme plens voelde ik over mijn lichaam druipen. Ik draaide me verschrikt om en bekeek de arrogante gedaante.

Na het zien van een bruine vlek op zijn witte overhemd beet ik op mijn lip. 'Oeps' kwam er zacht uit mijn mond. Met dichtgeknepen ogen en trillende kaak bekeek hij me. 'Dit was je laatste kans, vervloekte dame'.

'Je pakt je spullen en vertrekt'!

Mijn ogen werden groot van verbazing. Dit kon hij toch niet menen. Een grote brok vestigde zich in mijn keel. Het voelde alsof mijn keel werd dichtgeknepen. Mijn droombaan verdomme. Deze baan betekende alles voor me. Dit is waarom mijn ouders mij mijn kleine broertje toevertrouwd hebben, zodat zij hun rust konden vinden in hun land van herkomst. Mijn droom viel met een klap in duigen ..

Deel 3

De gehele dag liep ik piekerend het huis door. Ik moest nu echt mijn ouders het nieuws vertellen. Ze zullen vreselijk teleurgesteld in me zijn. Met trillende handen toetste ik het nummer in. Na een aantal keren overgaan hoorde ik de betoverende stem van mijn moeder. Even vielen de zorgen van mijn schouders af.

Na lang bij gekletst te hebben met mijn ouders brak het moment aan om ze het nieuws te vertellen. 'Mam, ik moet jullie wat vertellen. Kun je mij op de speaker zetten, zodat papa het ook kan volgen' zei ik vervolgens terwijl ik hard op mijn lip beet.

Ik hoorde plots gelach aan de andere kant van de lijn. 'Lieverd, we bellen je later. Je tantes en ooms komen net binnen. Geef van ons een dikke zoen aan Ayman. Doeg lieverd'. En de lijn werd verbroken. Ik zuchtte diep en plofte neer op de bank.

Ik zat nou al een week thuis. Zelfs Ayman had ik het nieuws niet verteld. Ik kon het niet over mijn hart verkrijgen mijn broertje teleur te stellen. Hij zou er kapot van zijn. Hij zou zijn studie moeten opgeven. Misschien moeten we wel naar Marokko emigreren. De gedacht alleen al bezorgde me kippenvel. Ik sloot mijn ogen en liet alles van me af glijden. Even geen zorgen, even een heel klein beetje rust.

Plots werd ik door de bel opgeschrikt. Springend kwam ik overeind en holde naar de deur. Met een zwaai gooide ik 'm open en wilde 'm net zo hard dichtgooien zodra ik zag wie er aan mijn deur stond.

Terwijl ik met alle kracht de deur probeerde dicht te gooien voelde ik hoe er aan de andere kant met alle kracht tegengewerkt werd. Uitgeput gaf ik me over. 'Wat kom je doen'. Stak ik meteen van wal.

We werden door een luidruchtige Ayman onderbroken, die samen met zijn vriend binnen kwam. 'Heey zus' riep mijn broertje luid terwijl hij mij een smakkerd op mijn wang gaf. Ook van zijn vriend Omar kreeg ik een dikke smakkerd. Beiden bekeken ze mij met grijns aan. 'Het is niet wat jullie denken' verdedigde ik mezelf gauw terwijl ik ze met rollende ogen aan keek. 'Tuurlijk ouwe. Wij gaan naar boven zus' Riep dat mormel me na terwijl ze naar binnen liepen.

Met een kuch draaide ik me om naar de gestalte die verbazingwekkend genoeg, geduldig voor de deur wachtte. 'Wat kom je doen' herhaalde ik weer.

Met zijn handen diep in zijn zakken gestoken bekeek hij me. Met een grijns nam hij een stap dichterbij. 'Ondanks dat bepaalde vrouwen er alles behalve aantrekkelijk uitzien in hun nogal kinderachtige pyjama's, moet ik je nageven dat je er verrukkelijk uitziet'. Met opengesperde ogen bekeek ik de gedaante.

'En ondanks dat ik van mijn ouders geleerd heb, ouderen te respecteren ontbreekt mijn respect voor jou mijn heer Rayan Hilalie totaal. Maak dat je weg komt smeerlap!' Bries ik er kwaad uit terwijl ik de deur nogmaals probeerde dicht te houden. 'Maar goed, daar kwam ik niet voor' ging hij verder mijn woorden totaal negerend. 'Je moet terug komen. Het begint een rotzooi op werk te worden. Het personeel geeft mij een week de tijd jou terug te halen en anders stappen zij ook op. Ik verwacht je bij deze dus morgen stipt 08:00'.

Deel 4

Nog voor ik een woord heb kunnen uitspreken verdween hij. 'Het lef!' Bries ik kwaad uit terwijl de deur met een knal in het slot viel. Woedend beende ik de woonkamer in. 'Krankzinnig gewoon. Niet te geloven'. Ging ik nog volledig over mijn toeren heen.

'Gaaf alles goed zus?'. 'Prima lieverd' Riep ik gauw na het zien van de opgetrokken wenkbrauwen die mij vragend aankeken en maakte me uit de voeten. Ik vertik het om op deze manier behandeld te worden. Dan maar geen droombaan, dan maar

mijn familie teleurstellen, maar geen haar op mijn hoofd dat ik mij op deze manier laat vernederen. Met een diepe zucht plofte ik op mijn bed neer en niet veel later dommelde ik langzaam weg.

'Ahlam' hoorde ik een stem in de verte roepen. 'Ahlaaam' hoorde ik dit maal wat harder. Met half geopende ogen keek ik op naar mijn broertje die boven mijn bed hing. 'Wat moet je nou' kwam er schor uit mijn mond gerold. 'Het is 9 uur. Een nieuwe week is alweer begonnen, je vakantie is voorbij slaapkop en volgens mij ben je mooi te laat'. Ik blikte op de klok die de tijd bevestigde. Ditmaal kon het me niets schelen. Ik vertik het om de arrogante hond te gehoorzamen. 'Had ik je niet verteld dat ik twee weken vakantie heb' probeerde ik mijn hachje te redden en draaide me op mijn andere zij om mijn dromen weer te verwelkomen.

De tweede keer vandaag dat mijn slaap onderbroken werd. Met een diepe zucht stapte ik uit bed. Er werd hard op de deur gebonkt.

'Welke achterlijke idioot doet nou zoiets' siste ik terwijl ik naar de deurknop greep. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik op naar de geïrriteerde kop van meneer Hilalie. 'Zeg, wat is dit voor een rotstreek. Vind je het normaal om in de vroege ochtend mensen uit hun slaap te wekken' brieste ik kwaad. 'Als jij je aan je tijd had gehouden, had ik je op deze verschrikkelijke manier niet te hoeven aanschouwen' riep hij en zond me een minachtende blik. Ik blikte op de spiegel die naast me aan de muur hing. Het was werkelijk verschrikkelijk. Mijn haren staken in de lucht. Een warme gloed overmande mijn gezicht.

Ik heb geen tijd. Ben een werkloze jonge vrouw die kan doen en laten wat zij wil. Dus ik zou het fijn vinden als je weer vertrekt. 'We hadden een afspraak' onderbrak hij mij. 'Nee. Wij hebben helemaal niets. Denk je nou echt dat ik naar je pijpen sta te dansen. Denk jij nou echt dat je mij op deze manier kunt behandelen. MV Company en jij kunnen me gestolen worden' Siste ik terwijl ik de deur probeerde te sluiten.

'Als je voet je lief is zou ik 'm daar maar weghouden' Riep ik hard terwijl ditmaal de stoom uit mijn oren dreigde te komen. Met een grijns bekeek hij mij. 'Als jouw ouders en je broertje je lief zijn zou ik deze aanbod maar aannemen. Het zou toch vreselijk zijn als ze te horen krijgen dat hun dochter en zus hun teleurstelde' bracht hij kalm.

De schrik was duidelijk in mijn ogen te lezen. 'Wat weet jij over mij vervloekt mens. Wie heeft jou dit verteld' Kwam er trillend uit mijn mond. Dit was gewoon te gek voor woorden.

'Je krijgt tien minuten de tijd om je klaar te maken. Ik sta buiten op je te wachten'.

Deel 5

Na een half uur stapte ik met een opgeheven hoofd de deur uit. Hij dacht toch niet dat hij het voor het zeggen had. Ik blikte op zijn boze blik die mij gade sloeg. En als kers op de taart liep ik 'm voorbij. Ik had mijn eigen vervoer, die hufteer denkt toch niet dat ik me volledig met hem inlaat.

Ik hoorde zware voetstappen naderen. 'Vervloekte kreng' hoorde ik 'm sissen. Ik beet op mijn lip en probeerde mijn lach in te houden. Ik opende mijn auto en stond op het punt om in te stappen, maar werd hard bij mijn auto vandaan getrokken.

Boos draaide ik me om. 'Maak dat je weg komt klere joch. Als je niet heel gauw wiebert kun je mijn terugkomst schudden'. Hij spande zijn kaken en keek me met een gluiperige blik aan. 'Je gaat met mij mee' riep hij zeker van zijn zaak. 'En waarom wil jij dat ik met jou mee ga. Je moet al blij zijn dat ik mee kom' Zei ik terwijl ik 'm met opgetrokken wenkbrauwen gade sloeg.

Hij griste mijn auto sleutels uit mijn zak, vergrendelde mijn auto en ging ervandoor. Ik haalde mijn schouders op en liep terug naar huis.

Grommend hoorde ik 'm achter me staan. 'Je bent echt verschrikkelijk, weet je dat?' Met een grote grijns keek ik 'm aan. Hij greep me bij mijn pols en trok me mee richting zijn wagen. 'Zit' beviel hij mij. 'Zeg, ik ben je huisdier niet' siste ik terug. Hij uitte een diepe zucht en keek me afwachtend aan. Met rollende ogen stapte ik in. De gehele reis onderzocht ik elke kastje en elke vakje in zijn wagen. Overal lagen papieren, stapels CD's en allerlei andere rommel. Ik werd opgeschrikt door een harde knal.

Angstig keek ik 'm aan. We waren tegen een auto voor ons aan geknald. 'Waar zitten je ogen' piepte ik. Zijn handen die om het stuur zaten vertoonde witte knokkels. Ik hield gauw mijn mond dicht.

Hij stapte uit en liep op de auto af. Beiden mannen zwaaiden wild om hun heen. Als dit maar goed afloopt. Hij liep weer op de auto af en liep mijn kant op. Hij opende de deur en opende de dashboardkastje. Zijn brede schouders zaten tegen mijn borst aangedrukt. Met ingehouden adem sloeg ik dit tafereel gade.

'Zeg haal je arm eens weg' piepte ik nadat het me te lang duurde. 'Zeik niet' riep hij grof. Hij griste een aantal papieren uit het kastje en verdween weer. Na een tijdje stapte hij in en reed met volle vaart weg. Ik drukte mijn nagels in de stoel en beet hard op mijn lip. Vanuit zijn ooghoeken bekeek hij me. Even later verminderde hij zijn vaart.

Aangekomen bij MV Company parkeerde hij de auto, maar bleef zitten. 'Je kunt gaan. Je werkmappen en de protocollen liggen op je bureau. Je kunt meteen aan de slag. Ook werk je straks door, je hebt genoeg in te halen' Riep hij plots. 'En ook wil ik voor zeven uur alles op mijn kantoor hebben' maakte hij af. Met grote ogen bekeek ik hem. 'Dit ga je toch niet menen' riep ik verbaasd. Hij vertoonde geen enkele kick en keek strak voor zich uit.

'Je kunt het schudden, ik ben hier weg'. Kwaad stapte ik uit en liep MV Company voorbij richting een cafeetje verderop. De schoft heeft me thuis flink overdonderd, ik snakte naar een sterke kop koffie. Ik vertik het om weer aan de slag te gaan. Deze baan betekende alles voor me, het werk verrichtte ik met plezier, maar als er op deze manier met mij omgegaan word kan het me gestolen worden.

Binnengekomen richtte ik mijn blik op een tafeltje achterin. Met grote passen liep ik erop af en plofte op een stoel neer. Plots zag ik 'm weer tevoorschijn komen. 'Here we go again' siste ik en uitte een diepe zucht. Tot mijn grote verbazing nam hij tegenover me plaats en wenkte naar de serveerster. 'Twee maal koffie met suiker en geen melk' zei hij zodra de serveerster om onze bestelling vroeg. Zodra de serveerster weg was bekeek ik hem met opgetrokken wenkbrauwen. 'Wie heeft jou verteld dat ik geen melk in mijn koffie wil'. Hij negeerde mijn opmerkingen en on deed zich van zijn jas. Ik rolde nogmaals met mijn ogen en keek wat rond.

Met gespleten ogen bekeek ik een jonge man een aantal tafels van mij vandaan die over een meisje gebogen zat. 'Ayman' fluisterde ik terwijl ik de twee gade sloeg. Ik voelde de ogen van Hilalie in mijn gezicht prikken. Ik stond op en liep op de twee af. 'Zeg kleine mormel, hoor jij niet op school te zitten' siste ik terwijl ik met verbazing de twee gade sloeg. Beiden opgeschrikt keken ze me met grote ogen aan. 'Uhhh .. Hey zus!' Kwam er stotterend uit zijn mond. 'Dit kun je toch niet menen Ayman. Doe je dit vaker' Riep ik ditmaal kwaad. Hij sloeg zijn ogen neer en friemelde aan zijn vingers. 'Ik werk me kapot voor jou, zodat je het later goed zal hebben. Je hoeft geen vingen uit te steken wat betreft financiële zaken en hij neemt me in de zeik en vertoeft je dagen op deze manier' Kwam er fluisterend uit mijn mond. 'Ik had veel meer van je verwacht. Je stelt me diep teleur' maakte ik af en draaide me om. Terug gekomen aan mijn tafel plofte ik neer. Mijn koffie die inmiddels koud was dronk ik in één teug op. Met opgetrokken wenkbrauwen bekeek Hilalie mij. 'Gaat alles goed' vroeg hij me iets té vriendelijk. 'Alsof jou dat een zak kan schelen' riep ik bot terug.

'Ahlam. Het spijt me, echt waar' hoorde ik een trillende stem naast me zeggen. 'Verdwijnt klere joch. Ik heb voor jou alles opgegeven om het jou naar je zin te maken en jij boort mij op deze manier de grond in' kwam er teleurgesteld uit mijn mond. 'Ach, wat kan het mij ook schelen he. Dan ga je toch lekker in dat gat bij mam en pap leven. Lekker schapen hoeden en koeien melken' riep ik en keek 'm met een neppe lach aan. 'Maak het nou niet erger dan het is' hoorde ik zijn trillende stem weer zeggen. 'Ga weg Ayman, vanavond hebben we het er over. Heb momenteel genoeg werk te doen' riep ik en wierp een minachtende blik op Hilalie.

Deel 6

Het was inmiddels tegen 11 e. Ik was doodmoe, maar had alles wat ik gemist had afgemaakt. Met een stapel mappen liep ik richting de receptie. Na een aantal mappen op volgorde te hebben op geborgen liep ik met het andere stapeltje richting de kantoor van Hilalie.

De gangen waren donker en grijs er was helemaal niemand te bekennen. Zo gek ook niet aangezien het al bijna middernacht was. Aangekomen op het kantoor van Hilalie klopte ik op de deur. Na een lange tijd nog steeds geen reactie. Ik gaf mezelf een klap op mijn kop. Maar natuurlijk, wat had hij hier nog rond dit tijdstip te zoeken.

Ik schopte de deur open. Het liefst had ik Hilalie in elkaar geschopt. Dankzij hem zat ik hier nog. Als hij me niet had weggestuurd had ik een hele week om al dit werk af te hebben gemaakt. Met een plof zette ik de mappen op zijn bureau.

Ik pakte een fotolijst van zijn bureau en bekeek die. Een prachtige jonge dame stond samen met Hilalie op de foto. Geconcentreerd bekeek ik de foto. 'Booeeee' hoorde ik plots een stem in mijn oor schreeuwen. Ik slaakte een harde gil. Met twee handen voor mijn ogen bleef ik doorgillen. 'How rustig, ik ben het maar, Rayan' hoorde ik een welbekende stem grinnikend zeggen.

Voorzichtig haalde ik mijn handen voor mijn ogen vandaan. Hilalie hield zijn handen op zijn buik en verging van het lachen. 'Mijn god, je had je gezicht moeten zien' riep hij gierend van het lachen. 'En god, je hebt mijn trommel vliezen beschadigd met dat gegil. Wat kan jij gillen zeg' ging hij gierend verder.

Ik rolde met mijn ogen en bekeek zijn verschijning. 1 hand had hij nog op zijn buik liggen en in zijn handen zag ik een zwarte vreemde verschijnsel. Ik maakte spleetjes van mijn ogen en beek het onbekende ding in zijn hand. Hilalie die eindelijk opgehouden was met lachen keek van mij naar zijn hand. Hij hield het ding omhoog en kuchte. 'Ja sorry, ik had niet verwacht dat er zich nog iemand buiten mezelf om zich nog in het gebouw zou bevinden. Je hebt me bijna een hartaanval bezorgd kreng' ratelde hij aan 1 stuk door. Het vreemde ding was in ene niet zo vreemd meer. Het was een wapen. Met grote ogen bekeek ik het.

'Wat doe jij hier in godsnaam nog' hoorde ik zijn stem na een lange stilte zeggen. Ik bekeek Hilalie met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Wat denk je zelf achterlijke idioot' siste ik. 'Nou, achterlijk kun je jezelf noemen aangezien het al bijna middernacht is en jij je hier nog bevind. Al het personeel is zes uur geleden vertrokken' zei hij koel. 'Ik had stapels werk te doen. Als jij me niet had weggejaagd had ik dat op mijn eigen tempo kunnen doen. Het was jij die me vanochtend nog inhamerde dat ik vandaag alles af moest hebben' riep ik kwaad. Hij haalde onverschillig zijn schouders op. We werken opgeschrikt door mijn mobieltje die afging. Ik keek op de scherm van mijn mobiel, maar het was een onbekende nummer.

'Hallo' nam ik voorzichtig op. 'Goedenavond, spreek ik met mevrouw El Souadie?' Hoorde ik een zware mannenstem zeggen. Een koude rilling ging huivert door mijn lichaam. De haartjes op mijn armen gingen rechtop staan. 'Dat klopt. Met wie spreek ik?' Kwam er trillend uit mijn mond. 'U spreekt met onderzoeker Simon Everink. Wij zijn zojuist langs u huisadres geweest, maar hebben daar niemand aangetroffen. Ik heb

helaas een nare mededeling voor u. U broertje, de heer Ayman El Souadie is zojuist verongelukt. Hij is in kritieke toestand naar het ziekenhuis gebracht. Hij is in het Amalia ziekenhuis opgenomen ..' Wat er verder gezegd werd hoorde ik niet. Mijn telefoon viel met een klap op de grond.

De tranen stroomden uit mijn ogen, mijn hele lichaam beefde. 'Ayman' fluisterde ik en barste in snikken uit. Ik voelde twee stevige handen mijn bovenarmen vastpakken. 'Heey, wat is er' hoorde ik zijn stem fluisterend zeggen. Mijn lichaam trilde heen en weer en mijn ademhaling ging onregelmatig.

Hij pakte me bij mijn kin vast en duwde mijn hoofd omhoog. 'Rustig. Adem in, adem uit en vertel me wat er aan de hand is' zei hij rustig terwijl hij een aantal tranen wegveegde. Ik duwde hem van me af en zo gauw als ik kon rende ik richting de liften. Ongeduldig drukte ik op de knop. Ik hoorde zijn zware voetstappen naderen. Zonder iets te zeggen volgde hij me de lift in. Zwijgend wachtten we af totdat we 9 verdiepingen lager zaten. In de garage keek ik verwilderd om me heen. Mijn auto was nergens te bekennen.

'Uh. Je reed met mij mee vanochtend' hoorde ik hem zeggen. Woest draaide ik me naar hem om. Hij schrok op van mijn blik en staarde de andere kant op. 'Ik zei het alleen even, aangezien je wild opzoek was' vervolgde hij. Maar natuurlijk. Hij had ook nog eens mijn auto sleutels en mijn auto stond nog voor de deur.

Ik liep op hem af en griste zijn sleutels uit zijn hand. Ik liep naar de bestuurders kant en stapte in. Ik hoorde zijn snelle voetstappen naderen. 'Ho, ho, ho, wat gebeurt hier. Dit gaat niet gebeuren hoor. Eruit' riep hij overdonderd. Op dit moment kon het me niet schelen. Veel tijd wilde ik er ook niet aan verspillen. 'Je stapt in of ik ga ervandoor zonder jou' siste ik terwijl ik de auto startte. Aarzelend bleef hij staan, maar stapte uiteindelijk bij de passagierskant in. Met volle vaart reed ik weg.

Na een paar minuten die wel uren leken kwamen we bij het ziekenhuis aan. Zo gauw als ik kon stapte ik de auto uit en rende de ingang van het ziekenhuis in.

'Ayman El Souadie. Hij is hier net binnengebracht' riep ik hijgend naar de dame achter de receptie. Klungelig deed ze haar bril op. 'Zeg kan het wat sneller' riep ik ongeduldig terwijl ik op mijn nagels tikte. Ze maakte geen kick. Mijn handen begonnen te jeuken. 'Bent u familie' zei ze zacht. 'Vertel me verdomme waar mijn broertje ligt vuil kreng, denk je dat ik de hele dag heb' blèrde ik door de gangen van het ziekenhuis, waarin mijn stem door de gangen echode.

'Rustig jij. Hij is haar broertje. Kunt u ons vertellen op welke verdieping hij ligt' zei Hilalie en zond de dame een verleidelijke blik. Ik rolde met mijn ogen en negeerde zijn prikkende blikken op mijn gelaat. Na wat een eeuwigheid leek te duren kregen we eindelijk te horen waar we moesten wezen. Als een speer ging ik erheen met Hilalie achter me aan.

Op het moment dat we aankwamen kwam er een arts met een ernstige blik de kamer uit. Mijn lichaam beefde bij het zien van de blik. 'Meneer' riep ik. 'Kunt u mij vertellen hoe het met mijn broertje gaat' zei ik en keek de man smekend aan. De man deed zijn mondkapje af en uitte een diepe zucht.

'De chirurg voert de operatie momenteel uit. De toestand is kritiek. Ik moet u helaas vertellen dat het er niet goed uit ziet. De kans dat deze operatie zal slagen lijkt ons haast onmogelijk. Wij doen alles wat we kunnen mevrouw. Het spijt me'.

Deel 7

Ik zuchtte diep en stond op. Met mijn handen in mijn zakken ging ik voor het raam staan. Van hieruit had ik overzicht op de ingang van het ziekenhuis. Drie dagen lang zat ik hier, ik week niet van mijn broertjes zijden af. In de verte zag ik auto's voorbij razen. Auto's, wat had ik daar sinds een aantal dagen een hekel aan. Sinds ik mijn broertje en de toestand waarin hij verkeerde zag gruwelde ik van die levensgevaarlijke voertuig op vier wielen. En voertuig die je met een klap kan doen verdwijnen, die je jou leven kan ruïneren. Ik zuchtte nogmaals diep en liep met kleine voetstappen naar het bed. Het bed waarin mijn broertje ligt, mijn broertje die ik in deze toestand nooit zou hebben herkend.

Zachtjes pakte ik zijn hand vast die enkel een aantal schrammetjes vertoonde in vergelijking met de rest. Met mijn vingertop tekende ik figuurtjes op zijn handpalm, heel zachtjes zodat ik 'm niet zou wekken en dwaalde met mijn gedachte naar de verschrikkelijke dag die zich enkele dagen geleden afspeelde.

De dokter was ervan overtuigd dat hij de komende dagen waarschijnlijk niet bij bewustzijn zou zijn. Tot ieders grote verbazing en verbijsterende artsen opende hij enkele uren na de operatie zijn ogen. Zijn blik vertoonde pijn, helse pijn. Mijn hart die zijn pijnlijke blikken niet verdragen kon. Mijn arme lieverd, mijn leven, de enige dat ik hier nog om me heen heb, hij die leven en pret in huis bracht. Spijt, spijt dat ik heb. Spijt dat ik die dag zo tegen hem uitgevallen ben. Stel nou dat ik hem niet meer zou kunnen spreken, stel dat hij me hier achter zou hebben gelaten met verschrikkelijke schuldgevoelens.

De diagnose die de artsen bepaald hadden kwamen als een klap in mijn gezicht. Praten kan hij, zien kan hij, horen kan hij enkele lichaamsdelen bewegen kon hij, maar lopen zou misschien wel nooit meer kunnen. De zenuwen in zijn benen hadden het begeven, de klap was te hard. Revalideren zou waarschijnlijk verspilling van zijn kracht zijn en geen resultaat boeken. Toch hoopte ik en toch zal ik er alles aan doen om mijn broertje te helpen. Hij had nog een heel leven voor zich, ik zou er mijn leven voor geven.

En kneep in mijn hand wekte me uit mijn gedachte. Met zijn blik op mij gericht en zijn ogen die mij vragen aankeken staarde hij me aan. 'Zus. Whats up men' kwam er hees uit zijn mond. Ik toverde een glimlach op mijn gezicht en stond op, drukte een zachte kus op zijn wangen en ging weer zitten. 'Niets lieverd' zei ik vervolgens. 'Komaan Ahlam, lieg niet tegen me'. 'Dat moet jij nodig zeggen kluns' riep ik en keek 'm met opgetrokken wenkbrauwen aan. Na enkele secondes schoten we beiden in de lach. We hadden het spijbelen incident achter de rug gegooid, ik vergaf het hem. Hij is jong en van fouten maken leer je en daar heb ik hem op gewezen na tig keren zijn excuses te hebben moeten aanhoren.

'Ik houd van je zus' kwam het schor uit zijn mond. Ik pinkte een traantje weg en gaf 'm een kneep in zijn hand. 'En ik van jou kanjer'.

Er waren inmiddels twee weken verstreken. Op aandringen van mijn kleine ventje sliep ik thuis en vertoonde ik me weer elke dag fatsoenlijk in zijn bijzijn. Ik was onderweg naar het ziekenhuis. Met trillende handen en een bonkende hart zat ik achter het stuur. Zo ging het nou al weken. De angst was groot. De angst dat ik iemand anders iets zou aandoen zoals mijn broertje is aangedaan. Gauw schudde ik mijn hoofd en concentreerde me op de weg.

Huppelend als een kleine meisje dat een snoepje gekregen had huppelde ik zijn kamer binnen. Een aantal vrienden die om zijn bed heen zaten schoten in de lach evenals Ayman. Grinnikend groette ik de jongens en gaf mijn kleine ventje een dikke zoen op zijn wang. Na lang gebabbeld te hebben met z'n alle namen de jongens afscheid en beloofde hun vriend gauw weer langs te komen.

'Ahlam' werd ik uit mijn gedachte gehaald. 'Hmm' kwam er hees uit mijn mond terwijl ik opkeek naar Ayman. Afwachtend keek ik 'm aan. 'Heb je het mam en pap al verteld' zei hij en keek me zenuwachtig aan. En dat is precies wat mij in gedachte bezig hield. Ik wist niet hoe ik het ze moest vertellen. Ze zouden er kapot van zijn. Het zal hun van slag brengen. En het erge val al zullen ze mij de schuld geven. 'Nee lieverd' zei ik en zuchtte diep. 'Ik weet niet hoe' maakte ik af. Hij knikte begrijpelijk en sprak. 'Laat mij het ze gewoon vertellen, dan horen ze ook meteen dat het goed gaat. Als jij het ze verteld zat het schokkend overkomen. En de diagnose die de artsen hebben bepaald vertellen we ze nog niet. Ik wil ze niet onnodig ongerust maken. Die diagnoses kunnen me geen bal schelen. Allah bepaald'. Trots liet ik de woorden van Ayman tot mij indringen. Wijze woorden van een jonge vent.

Het was al laat in de avond. Ayman was een uur geleden ingedommeld. Ik had 'm beloofd hier niet onnodig rond te hangen en gewoon naar huis te gaan. Op het moment dat ik wilde opstaan ging de deur open.

Zijn ogen prikten op mijn gelaat. Met grote voetstappen beende hij op het bed af. Hij stond voor het bed en tuurde op Ayman neer. Hij fluisterde een aantal woorden die ik niet verstond en richtte zijn blik op me. 'Kun je even meelopen' zei hij koel en liep voor mij de kamer uit. Een rilling liep over mijn lijf. Mijn gedachte dwaalde af naar de dag waarop ik te horen kreeg dat mijn broertje was verongelukt. Huilend had ik de arts te woord gestaan met Hilalie die achter me stond. Nadat de dokter uit het zicht verdween draaide ik me naar Hilalie om. Ik snakte naar troost. Het kon me opdat moment niet schelen van wie als ik maar iemand bij de hand die me gerust kon stellen. Tot mijn grote verbazing kreeg ik enkel een korte knik toegezonden en draaide hij zich om. Zijn verschijning verdween en sinds dien had ik hem niet meer gezien. Ik stortte in en kon maar niet begrijpen dat er mensen bestonden met een zwarte hart als dat van hem.

Ongemakkelijk stond ik tegenover hem. Een verpleegkundige groette beleefd en liep ons voorbij. Ik keek weer op en met een koele blik sloeg hij gade op mijn verschijning. De bekende dossiers die hij in zijn handen had trokken mijn aandacht. Hij was waarschijnlijk vanuit zijn werk hiernaar toe gekomen.

'Ik hoop dat je broertje er weer bovenop komt, maar waarvoor ik kom is de stapels werk die je op kantoor hebt liggen. Ik heb niets aan personeel dat haar of zijn werk niet maakt en erger nog niet eens komt opdagen. Dus bij deze rijk ik je deze dossiers uit. Wil ze uiterlijk eind deze week hebben' kwamen de koele, onverwachte woorden uit zijn mond. Ik was verbijsterd, geschokt. Hij heeft gezien in welke situatie ik verwickeld zit, hij heeft kunnen zien hoe ik eronder leed, hij ziet waar ik me mee bezig houd momenteel. Ongewild. De tranen sprongen in mijn ogen. Ik probeerde ze binnen te dringen, maar ze vielen als een waterval uit mijn ogen. De adrenaline gierde door mijn lijf. Het liefst had ik hem gewurgd. Ik griste de mappen uit zijn handen en maakte me uit de voeten.

Deel 8

Dezelfde avond nog had ik al het werk afgemaakt. Het was inmiddels alweer drie uur in de nacht. Een duivels plannetje schoot me naar boven. Ik trok mijn jas aan, schoot in mijn schoenen en ging in de dossiers opzoek naar persoonlijke gegevens. Nadat ik zijn gegevens in het vizier had griste ik mijn autosleutels en met de mappen in mijn hand liep ik de deur uit. Ik stapte mijn auto in en tikte zijn adres in de navigatie. Met grote ogen bekeek ik de tijd van mijn aankomst. Ik zou wel vijftig minuten lang onderweg zijn. Even bedacht ik me dat dit misschien wel geen goed idee was. Misschien was hij wel getrouwd en kreeg ik nog zo'n arrogante kreng achter me aan. Gauw schudde ik die gedachte van me af en zette toch door. Hij had ook geen greintje respect, waarom zou ik die dan wel hebben?

Na een eeuwige reis kwam ik al aardig in de buurt. Het was erg afgelegen en elke huis zat meters van elkaar af. Ik keek mijn ogen uit. Allerlei prachtige villa's kwam ik tegemoet. 'Vandaar al dat arrogantie en hoogmoed Hilalie' fluisterde ik zacht terwijl ik inmiddels mijn bestemming bereikt had. Ik stapte uit en bekeek de prachtige gebouw voor me. Een afgedekte zwembad trok mijn aandacht. Heerlijk om een duik te nemen wanneer je daar zin in hebt. Lachend schudde ik mijn hoofd. Gauw pakte ik de mappen uit mijn auto en liep het bad op. Voor het grote gebouw aangekomen moest ik zoeken naar een bel. Na eeuwige tijd gezocht te hebben zag ik een minuscule knopje aan de linkerkant van de deur staan. 'Een groot gebouw en een piepkleine bel. Daar zal je wat van horen zeg' briede ik en moest vervolgens om mijn achterlijke gedachte lachen. Gauw herstelde ik me en drukte een lange tijd op de bel.

Twee paar boze ogen veranderde plots in verbazing. 'Wat doe jij hier' kwam er schor uit zijn mond. Ik sprak geen woord. Uiteindelijk rijkte ik 'm de mappen aan. Met opgetrokken wenkbrauwen bekeek hij de mappen. 'Je hebt alles al af' kwam er verbaasd uit zijn mond. 'Hoe heb je dat in godsnaam voor elkaar kregen' vervolgde hij weer. 'Ik doe mijn werk' zei ik kort, draaide me om en vervolgde mijn weg terug naar mijn auto. 'Ahlam' hoorde ik plots. Ik draaide me om en keek 'm afwachting aan. Met korte passen liep hij op me af. 'Kom even binnen' zei hij zacht. Vol verbazing sloeg ik hem gade. 'Je hebt manieren' floepte ik eruit voor ik het doorhad. Hij uitte een diepe zucht. 'Kom nou maar'. 'Nee, ik moet gaan. Moet er morgen weer vroeg uit' zei ik en bedacht me dat ik morgen weer vroeg bij Ayman moet zijn. 'Dat had je jou eerder moeten bedenken. Het is inmiddels alweer vroeg in de morgen. Kom nou maar binnen, het is nog veel te donker om terug te rijden' zei hij. Ditmaal bekeek ik Hilalie met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Ik ben hier ook in het donker gekomen, dus het zal me ook wel lukken om terug te gaan en doe nou niet alsof jij je zorgen om mij maakt'. 'Nog een hele goedemorgen Hilalie' maakte ik af en stapte mijn auto in.

Terwijl ik weg reed keek ik in de spiegel of hij er nog stond. Nog voor ik uit het zicht verdween zag ik hoe hij aan zijn hoofd krabde. Apart geval ook die Rayan Hilalie.

'Aymaaan' riep ik enthousiast terwijl ik 'm een dikke zoen op zijn wang gaf. 'Ben je er weer. Pfoe, ik zie je kop nu zo vaak dat ik 'm onderhand zat begin te raken' Zei mijn kleine vent terwijl hij zijn ogen rolde. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik de deugniet aan. 'Als je jou woorden niet heel gauw terug neemt blijf ik hier de komende dagen ook overnachten' verdedigde ik mezelf. Met grote ogen keek hij me aan. 'Nee toch!' Kwam er verbaast uit zijn mond. Beiden schoten we in de lach. 'Hoe gaat het nu lieverd' Zei ik weer heel moederlijk. 'Het gaat veel beter zus. Heb niet veel pijn meer. Ik kan alleen nog steeds mijn benen niet bewegen. Ik probeer alles, het lukt alleen niet'. 'Lieverd toch. Je moet jezelf niet zo uitputten. De artsen wachten nog totdat ze plaats hebben in het revalidatiecentrum en dan zal je daar gauw heen gebracht worden en het zal allemaal wel goedkomen' probeerde ik 'm gerust te stellen. 'Hoop het zus. Zeg, hebben ze jou nog niet ontslagen. Ik zou het wel weten als ik de baas zou zijn' Riep hij plots. 'Hou je kop toch. Ben veel liever bij jou' verdedigde ik mezelf weer. 'Nee zus, je weet dat als er iets zou zijn ik zou bellen, daarnaast heb ik zat gezelschap. Omar en de rest komen hier dagelijks. Ga toch lekker je ding doen' riep hij bemoedigend. Ik uitte een diepe zucht en keek hem twijfelend aan. 'Echt waar, ga nou. Ik ga zo toch mam en pap bellen, ik bel je daarna direct. Goed?' Maakte hij af. Na even te hebben nagedacht leek het me inderdaad een goed idee. 'Vooruit' zei ik maar en stond op.

Op het werk aangekomen werd ik meteen door Caro overvallen. 'Stomme trut, ik maakte me verdomme vreselijke zorgen. Heb je tig keren gebeld, ben voortdurend langs je huis geweest. Wat is dit nou toch met jou' Riep ze helemaal over de toeren. 'Sorry lieverd. Ik ben je helemaal vergeten op de hoogte te stellen, maar Hilalie wist ervan? Heeft hij jullie dan niets verteld?' Vroeg ik verbaasd. Met opgetrokken wenkbrauwen sloeg ze gade op mijn verschijning. 'Wat zou hij ons dan moeten vertellen' vroeg ze weer verbaasd. Ik uitte een diepe zucht. Die man was ook nergens goed voor.

Deel 9

Na Caro het verhaal te hebben verteld volgde er een lange stilte. 'Oh schatje toch, had me nou toch gebeld. Je had dit toch helemaal niet alleen hoeven doen' Zei Caro bemoedigend. 'Ik zweer het je, als je dit nog eens flikt he. Ik vergeef het je niet Ahlam!' Maakte ze ditmaal weer quasi boos af. Grinnikend keek ik mijn vriendinnetje aan. 'Het spijt me lieverd' zei ik terwijl ik haar een dikke knuffel gaf.

'Geen intieme gedoe op het werk. Regel 2 van het wetboek. We zijn verplicht dit aan de baas door te geven en er zal waarschijnlijk een werkverbod worden uitgeschreven' hoorde we een stem hard roepen. Beiden draaiden we geschokt om. Een proestende Mo die verging van het lachen liep op ons af. 'Jullie hadden jullie koppen moeten zien' ging hij lachend verder. Caro en ik kwamen bij van de schrik en schoten in de lach.

'Word er ook nog gewerkt' hoorde we plots een zware stem zeggen. Dit keer was het geen collega die een grap uithaalde. Dit keer was het serieus. Allen draaiden we ons om. Hilalie keek ernstig. 'Ahlam, meekomen' brieste hij uit en liep richting zijn

kantoor. 'Wish me luck' riep ik naar Caro en Mo die grinnikend weg holde.

Ik beet op mijn lip terwijl ik zijn kantoor binnen stapte. Het zal wel gaan over mijn gênante streek van vannacht.

'Neem plaats' riep hij koel terwijl hij druk op zijn laptop tikte. 'Ik zal meteen ter zake komen. We hadden eigenlijk eind deze week een excursie. Voel je nou niet meteen vereerd, maar gezien de situatie met je broertje heb ik die excursie verzet. Ik had graag de rest van de collega's willen vergezellen, maar de deelname van de Manager is op de excursie uiterst belangrijk. De excursie zal wel over twee weken plaats vinden en is niet mogelijk om nog eens verzet te worden. De concurrenten in Dubai verwachten uiterst hoge kwaliteiten en op deze manier kunnen we MV Company niet neer zetten. Dus grisp je professionele houding omhoog en maak je klaar voor de excursie. Het is aan jou om de rest van de collega's deze mededeling over te brengen. Buiten jou en mijn deelname om mogen er nog vier mee. Ik vertrouw op jou keuze, dus kies de beste eruit en maak jullie klaar'. Zijn woorden nam ik rustig in me op, totdat ze volledig doordrongen.

Gehaast sprong ik op. 'Rayan, twee weken verdomme. Weet je wel niet wat voor voorbereidingen we allemaal voor deze excursie moeten treffen. Je had hier potverdomme veel eerder mee moeten komen' floepte de woorden uit mijn mond. Ook besepte ik dat ik voor het eerst zijn voornaam heb uitgesproken. Even steeg het schaamrood naar mijn wangen. Een jongensachtige lach verscheen op zijn gezicht. 'Wind je niet zo op Ahlam. En juist hierom maak ik mij geen zorgen, ik weet dat je het in je hebt' sprak hij de woorden zachtjes, maar duidelijk uit. Het was voor het eerst dat er uit Hilalie's mond een compliment tevoorschijn kwam. Met grote ogen bekeek ik de man. Rayan, die duidelijk ook van zijn eigen woorden schrok herstelde zich gauw. 'Aan het werk er is nog genoeg te doen. Ik accepteer geen fouten, want dan kun je meteen vertrekken'. Ja, hij was weer terug gekeerd.

'Hilalie. Mijn broertje. Ik kan hem hier niet aan zijn lot overlaten. Zijn revalidatie begint binnen kort' zei ik gauw toen ik me de toestand van Ayman weer realiseerde. 'Maak je daar maar geen zorgen over. Alles is al geregeld. Hij zal in mijn huis verblijven. Ik heb een ervaren deskundige vanuit Amerika laten overvliegen die hem volledig zal ondersteunen tijdens de revalidatie. Daarnaast verblijft mijn broer daar totdat ik terug ben om een oogje in het zeil te houden'. Helemaal overdonderd liet ik de woorden in me opnemen. Zijn telefoon dat overging wekte me uit mijn gedachtes. Afwachtend keek hij me aan. Aan zijn blik te zien moest ik zijn kantoor verlaten.

Met een frons op mijn gelaat verliet ik zijn kantoor. Op weg naar Carolien om mijn hart te luchten.

Caro schudde ongelovig haar hoofd. 'Die man is ongelooflijk. Hij heeft een oogje op je, dat weet ik wel zeker Ahlam' zei ze terwijl ze me met grote ogen aankeek. Ik keek haar net zo aan en schoot in de lach. 'Je bent niet goed snik' riep ik terwijl ik haar woorden weg wuifde. 'Maar vertel eens, heb je al een selectie gemaakt? Wie gaat er mee' riep ze over de dollen heen terwijl ze als een klein kind op en neer sprong. 'Jij

in ieder geval niet' zei ik grinnikend. Met grote ogen en een pruillip keek ze me aan. 'Natuurlijk ga jij wel mee schat. Mo, Mandy en Damian zijn ook van de partij' zei ik vervolgens. 'Damian' giechelde ze. Beiden schoten we hard in de lach. Het was op de afdeling duidelijk genoeg dat de twee stapel op elkaar zijn.

Het begin van de excursie.

Twee weken waren als een storm voorbij gegaan. We moesten allen als een speer als ons werk doen. Het waren twee hectische dagen, maar we hebben ons er doorheen gesleept. Het was in ieder geval wel een fijn gedachte dat we met een leuke team naar Dubai zullen gaan. Ik heb ook veel van mijn tijd met Ayman doorgebracht. Alles was rondom Ayman geregeld. Mijn ouders zijn op de hoogte gebracht en zijn hier ook een aantal dagen wezen logeren. Nadat ze ervan overtuigd waren dat alles goed was, zijn ze weer vertrokken, vooral op aandringen van Ayman en dat van mij. Ayman verbleef al drie dagen bij de Hilalie's. Ik ben er ook al een aantal keren langs geweest en heb mijn ogen uitgekeken naar de al het aandacht dat mijn kleine ventje kreeg. Ook ik was ervan overtuigd dat ik met een gerust hart op excursie kan.

Na eindelijk alle douanes te hebben gehad konden we plaats nemen in het vliegtuig. Ik nam plaats naast Caro en Mandy en hoorde de kibbelende mannen voor ons plaats nemen. Nadat de stewardess alle veiligheidsvoorwaarden had doorgenomen ging de reis definitief van start.

Deel 10

Met gesloten ogen genoot ik van de hete zonnestralen op mijn al gebruinde huid. Nou al drie dagen lang genoten Caro en ik van de vrijheid die we nog hadden. Dit was onze laatste dag en dan zouden we aan de bak moeten. Het project zou van start gaan en dat zou al onze energie en vrijheid vergen.

Van de schrik uitte ik een luide gil en sprong ik overeind. Met grote ogen bekeek ik de mannen. Alle drie met hun handen op hun buik proesten ze het uit. De stoom die inmiddels uit mijn oren blies en mijn handen die zich tot vuist gevormd bracht ze tot bedaren. Ik draaide me om naar Caro en die stond er net zoals ik bij. We waren beiden in de zeik genomen. Een koude rilling huiverde langs mijn lichaam. 'Achterlijke idioten. Waar was dat nou goed voor' brieste ik uit. Een proestende Mo liep op me af en knuffelde me. 'Die blik Ahlam. Die blik van jou toen ik dat koude water over je heen goot. Ik zweer het, ik zou er een miljoen voor geven' zei hij vervolgens. Hoofdschuddend keek ik 'm aan. 'Sukkel' mompelde ik terwijl ik weer plaatsnam op mijn zeiknatte handdoek. 'Jij mag het straks met deze handdoek doen. Die van jou ben je kwijt' mompelde ik weer terwijl ik mijn ogen sloot. Ik hoorde Caro ze nog wat scheldwoorden toewerpen en hoorde haar vervolgens weer giechelend met Damian rommelen. Een kleine glimlach sierde mijn gezicht. Die twee pasten ook ontzettend goed bij elkaar.

Een donkere schaduw hinderde de hete zonnestralen die enkele seconden geleden

nog op mijn lichaam schenen. 'Mo, kappen nou. Dit is verdomme mijn laatste dag dat ik hier gebruik van kan maken' riep ik ditmaal geïrriteerd. Nadat ik geen enkele reactie terug kreeg opende ik mijn ogen. Met gespleten ogen bekeek Hilalie mij. 'We hebben zeven uur een meeting. Het is inmiddels al over zessen. Ik zou je maar haasten' zei hij terwijl hij zijn spullen oprapte en uit het zicht verdween. 'Een meeting. Daar heb je me helemaal niets over verteld' riep ik kwaad terwijl ik gehaast mijn spullen bij elkaar pakte. Caro kwam op me afgelopen en keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Waar ga jij naar toe' zei ze verbaasd. 'Een meeting om zeven uur' zei ik terwijl ik haar met rollende ogen aankeek. 'En dat heeft hij je zeker net pas verteld' riep Carolien terwijl ze ook met haar ogen rolde. 'Precies' antwoorde ik en gaf haar een zoen op haar wang. 'Zie je straks in het hotel lieverd' vervolgde ik en nam afscheid van de rest.

In het hotel aangekomen haastte ik me naar mijn kamer en nam een vlugge douche. Na mijn haar te hebben geföhnd en me lichtjes opgemaakt te hebben hees ik mezelf in een mintgroene kokerjurk. Na mijn voetjes in toren hoge zwarte stiletto's van Caro te hebben gepropt griste ik gauw de dossiers uit mijn koffer en verliet mijn kamer. Van schrik vielen de dossiers uit mijn handen. 'God, waar was dat goed voor' riep ik kwaad terwijl ik naar een bukkende Hilalie keek die mijn mappen oprapte. 'Slecht geweten' mompelde hij terwijl hij me de mappen aanreikten. 'Vind je het gek. Je staat als een inbreker om het hoekje verscholen' riep ik sarcastische terwijl ik doorliep.

'Loop eens rustig mens. Straks lig je nog op je smoel met die achterlijke schoenen aan je voeten. Dat ik je mappen voor je oprap, wil niet zeggen dat ik jou ook nog ga oprapen. Daarnaast zou het verstandig zijn als je mij achterna loopt, aangezien we de andere kant op moeten' riep Hilalie terwijl hij me met opgetrokken wenkbrauwen aankeek. Het schaamrood steeg naar mijn wangen. Er verscheen een gemene grijns op zijn gezicht. 'Moet je nageven dat je er verrukkelijk uitziet en die rode wangetjes wakkeren behoorlijk stoute hormonen in mij op' zei hij vervolgens weer.

Ik voelde me verschrikkelijk naakt onder zijn blik en frommelde wat aan mijn jurk. De grijns die enkele seconden geleden nog op zijn gezicht was verdween als sneeuw voor de zon. Met een koele blik bekeek hij me. 'Je had je overigens wel fatsoenlijk mogen kleden. We hebben een meeting, geen uitje naar het bordeel' zei hij koel terwijl hij zich omdraaide en wegliep.

Een brok vestigde zich in mijn keel, de tranen sprongen in mijn ogen. Zulke opmerkingen zouden geen enkele invloed op me moeten hebben, maar op dit moment kon ik wel door de grond zakken.

Ik slikte mijn tranen in en bekeek mezelf in de spiegel die aan de wand van het smalle gangetje hangt. De jurk kwam net over mijn knieën dus kon daar niets onfatsoenlijks aan opmerken. Wel was het een mouwloze jurk en kwam mijn decolleté er behoorlijk uit.

Ik keek voor me uit en zag dat Hilalie verdwenen was. Ik holde gauw mijn kamer in en griste en zwart drie kwarten colbert uit mijn koffer. Ik trok die gauw aan en haastte me de kamer uit. Hij was gegaan zonder te wachten en ik had geen idee waar ik wezen moest. Bij de receptie aangekomen vroeg ik naar Sheikh Saleem. Dat was de man waarmee we het project de komende dagen zullen uitvoeren. De dame achter de receptie zond me een lieve glimlach. 'Volgt u mij maar. Ik zal u naar de zaal begeleiden' zei ze in het Arabische en liep met grote passen voor me uit. Half rennend volgde ik de dame. Aangekomen opende de dame twee grote deuren. Ik keek met grote ogen de zaal rond. Prachtige mozaïek tegels met bloempartonen, een donkere marmeren vloer en beeldige joekels van kroonluchters. De stralen van de kristallen in de kroonluchters schenen vel in mijn ogen. 'Ongelofelijk' fluisterde ik zacht terwijl ik mijn ogen uitkeek. Een schaduw wekte me uit mijn trans. Een knappe jonge man keek me met een lach aan. 'Bevalt het mevrouw' zei de man in het Engels en stak zijn hand naar mij uit. 'Wonderful' antwoorde ik en nam zijn hand aan. De jonge man drukte een kus op mijn hand en maakte een korte buiging. Blozend trok ik mijn hand terug. Een ware charmeur.

'Neemt u plaats naast u partner' vervolgde de charmeur en liet mij voorop lopen. Hilalie die me met een koele blik bekeek schoof mijn stoel naar achteren. Ik nam plaats en plaatste de dossiers op tafel. 'Dat korte jasje heeft niets aan fatsoen bijgevoegd' zei Hilalie fluisterend terwijl hij voor zich uit staarde. Van mijn stokje geslagen bekeek ik de rotzak met ongeloof aan. 'Kijk voor je. Wat zullen ze wel niet denken' zei hij vervolgens weer. Ik herstelde me gauw en bekeek de rest van de aanwezigen die al hun blikken op mij en Hilalie hadden gericht. Voor de zoveelste keer vandaag steeg het schaamrood naar mijn wangen. Vervloekte Rayan Hilalie.

Deel 11

Na een ells lange discussie met Sheikh Saleem en zijn partners te hebben gevoerd en continu in mijn zij gepord te worden door Hilalie om mij tot bedaren te brengen kapte ik de discussie af. Ze hebben ons enkele dagen geleden toen we ons nog in

Nederland bevonden hun rapportage wat betreft deze excursie die tot een internationaal samenwerking zou moeten leiden gezonden. Ik heb onze rapportages met die van hun vergeleken en het eindrapport kwam overeen. Maar de mondelinge rapportage tijdens deze meeting komt niet overeen met de rapportage die ze ons getuurd hebben. Waar het op neer zou komen is dat zij hun naam internationaal eer zouden doen en wij enkel kunnen profiteren van de sponsors van dit project en een soms geld die ze in onze handen zullen douwen zodat we ons gedeisd houden. Volkomen belachelijk.

'Sheikh Saleem. Met alle respect, maar dit eindrapport zal MV Company niets opleveren. Het was de bedoeling dat deze deal eerlijk verdeeld word en beiden namen met hun eer kunnen strijken. En als u denkt dat wij enkel smachten naar geld zonder dat we er een poot aan uit hebben gestoken eindigen wij hierbij de samenwerking' riep ik koel terwijl ik mijn dossiers bij elkaar raapte en opstond.

'Verdomd kreng dat je bent. Hoe achterlijk kun je wel niet zijn verdomme!' Schreeuwde Hilalie en sloeg de mappen uit mijn handen nadat we de zaal hadden verlaten. 'Had toch je bek gehouden en het aan mij overgelaten'. Hij liep op me af en greep me hard bij mijn armen. 'Je zorgt ervoor dat dit recht gezet word en ander zal het je zuur komen te staan' brieste hij terwijl hij me een harde duw gaf. Met een harde plof viel ik op de grond. Een helse pijn schoot door mijn rug. Tranen sprongen in mijn ogen. Hard beet ik mijn kiezen op elkaar.

De deuren van de vergaderzaal gingen open en een geschrokken Sheikh Saleem beende op me af. Hij hielp me overeind en vroeg me een aantal keren of alles goed ging. De helse pijn in mijn rug werd nog erger na het opstaan. Gauw probeerde ik me te herstellen. Dit was zo vreselijk gênant.

'It's fine. Thank you!' zei ik gauw terwijl ik de mappen opraapte en op mijn lip beet. De tranen konden er elk moment uitstromen. Ook Sheikh Saleem bukte en hielp me met het oprapen van de dossiers terwijl Hilalie er maar onnozel bij stond.

Nadat ik me klaar maak om te vertrekken werd ik bij mijn hand vastgepakt. Ik keek om en ontmoet de blauwe ogen van de charmante Sheikh. 'Wij willen graag onze excuses aanbieden. Het was erg onprofessioneel van ons om met deze deal aan te komen. We hebben ons niet aan de afspraak gehouden en hopen dat we dit recht kunnen zetten. Jullie bepalen het eindrapport en met dat rapport starten we deze excursie' sprak Sheikh Saleem uit terwijl hij ons hoopvol aankeek.

Ik was van mijn stokje geslagen. Ik had niet verwacht dat we er nog zo goed uit zouden komen, ondanks dat ik MV Company nooit ten onder zou laten was ik ditmaal net iets te ver gegaan in mijn manier van handelen. Aangezien Hilalie hierover beslist.

'En mijn excuses voor de onbeschofte manier waarop ik jullie benaderde. Ik had hier eigenlijk geen inspraak op mogen hebben. Het gaat er inmiddels om wat de heer Hilalie wil' verontschuldigde ik me alhoewel ik geen greintje spijt had van de woorden die ik tijdens de meeting had uitgesproken.

'No, No! It's our fault and we will make this right' Riep hij mijn excuses wegwuivend. 'Je hebt het getroffen met deze dame aan je zij. Scherp en zeer intelligent' zei hij vervolgens en richtte zich op Hilalie die zijn blik gauw van me afwende. 'Ik hoop echt dat jullie door willen gaan met ons. Het zou jammer zijn als deze samenwerkingen nu al ten einde zou komen. We kunnen nog veel van jullie leren' maakte hij af en richtte zich op ons beiden. Ik excuseerde me en maakte me uit de voeten.

Geen haar op mijn hoofd die er nog een woord over zal uitspreken. Ik kap er direct mee. Een samenwerking met Hilalie verliep al tot een faillissement. En op deze manier liet ik mij niet behandelen. Dit keer had hij me vernedert, gekleineerd en zowel geestelijk als fysiek gepijnigd.

Na een lange reis in de lift kwam ik op mijn etage aan. Ik schoof mijn pasje langs het apparaat en nadat het groene lichtje mij een sein gaf dat ik de kamer kon betreden stormde ik naar binnen. Luid gelach en geklets kwam me tegemoet. Ik gooide de mappen op bed en opende de deur naar de kleine, maar beeldige complex die tot de kamer behoorde. Caro, Mandy, Mo en Damian zaten er geheel opgefrist bij.

'Ahlammetje, schoonheid. Je hebt het overleefd!' riep Mo enthousiast terwijl de rest in de lach schoot. 'Ze is een bikkelaar' vulde Damian hem bij. De tranen die ik nou al een tijdje inhoud stroomden eruit. Gauw draaide ik me om en liep de slaapkamer in. Mijn koffer die er nog netjes uitzag ritste ik dicht en codeerde die. Mijn cosmetica die zich in de badkamer bevond gooide ik in mijn beautycase en ook die ritste ik dicht. Na mijn beautycase op mijn koffer te hebben gevestigd griste ik mijn tas van het bed af en rukte mijn adapter uit het stopcontact. Een kleine hand omvatte mijn schouders.

'Lieverd, wat is er toch' kwam er haast fluisterend uit Caro's mond. Mijn lichaam schokte van het snikken en de pijn sneed weer in mijn rug. Een kreun ontsnapte uit mijn mond en met mijn hand drukte ik op mijn stuit. Ik probeerde het schokken te controleren en ging op het bed zitten. Mandy en Caro kwamen beiden aan mijn zijden zitten en fluisterden troosten de woorden toe.

'Het is die hond weer he' hoorde ik Mo geïrriteerd roepen. 'Het is niets jongens. Ik zit gewoon met Ayman in mijn hoofd. Ik had 'm daar niet alleen moeten achter laten terwijl ik hier aan het genieten ben' loog ik terwijl ik mijn tranen met een tissue die Mandy mij aanreikte weg depte. 'Jij bent toch ook pas weg gegaan toen je er zeker van was dat hij in goeden handen is. Maak jezelf toch niet zo gek' zei Mandy terwijl ze een kus op mijn wang drukte en opstond. Ze seinde naar Damian en Mo en alle drie verlieten ze stilletjes de kamer.

'Ik geloof er niets van. Het heeft helemaal niets met Ayman te maken' riep Caro boos terwijl ze voor me knielde. 'Het heeft met Hilalie te maken. Wat heeft die schoft nou weer geflikt' maakte ze af terwijl ze me recht in de ogen aankeek. Ik zuchtte en schudde mijn hoofd. 'Jij hebt ook alles door' riep ik terwijl ik met mijn ogen rolde. Beiden schoten we in de lach. 'Kom hier jij' fluisterde Caro terwijl ze me een warme knuffel gaf. 'Je hebt ook zo'n grote bek, maar een kleine kwetsbare hartje' vervolgde ze terwijl ze moederlijk over mijn haren streek.

'Ik kap ermee Caro'. Met grote ogen keek ze me aan. 'Dat meen je toch niet' riep ze verbaasd. Ik knikte. 'Je bent nou gewoon kwaad. Kom tot bedaren en dan praten we verder. Je neemt nou overhaaste beslissingen'.

Er waren inmiddels twee dagen verstreken en ik bevond me nog in Dubai. Caro was inmiddels op de hoogte van wat er zich tussen mij en Hilalie had afgespeeld en

heeft hem een bezoekje gebracht. Nadat ze uitgeraasd was deed ze er alles aan om mij hier te houden. En dan was haar gelukt. Twee dagen lang genoot ik van mijn rust en de masseuse die Caro voor me geregeld had. Mijn stuitje deed ondanks de grote blauwe plek geen pijn meer.

Ik had inmiddels twee meetings gemist, maar Caro had allerlei notities voor me gemaakt en ik was weer goed op de hoogte. Vanavond is er een belangrijke beurs waar ik me inmiddels al voor had klaargemaakt. Onze gehele team moest aanwezig zijn.

'Ziezo, jij bent ook klaar' zei ik terwijl ik een laatste speld in Mandy's haar stak. Ze slaakte een gil van vreugde. 'Wauwie, wat kun jij dit goed zeg. Welke verborgen talenten beheers je nog meer' riep Mandy grinnikend. Hoofdschuddend bekeek ik de dames die vol ongeloof hun spiegelbeeld bewonderde. 'Geweldig' riep Caro overdreven en slaakte een zucht van geluk. 'Stelletje gekken bij elkaar' mompelde ik terwijl ik plaats op bed nam en mijn voeten in torenhoge stilleto's wurmde.

'Op naar de zakenmannen' riep Caro terwijl ze haar bijpassende turquoise clinch pakte en ons glunderend aan keek. 'Hou je gedeisd. Damian staat er niet op te wachten zijn meisje in andermans armen te wringen' riep ik haar waarschuwend toe. Ze grinnikte en beet verlegen op haar lip.

'Zijn de dames potverdomme na twee uurtjes gereed om te vertrekken' hoorde we een ongeduldige Mo aan de andere kant van de deur roepen. Mandy blikte nog gauw in de spiegel en opende de deur. Met twinkelde ogen nam Mo haar van top tot teen op. Caro en ik keken elkaar grinnikend aan. 'Dat wordt wat' fluisterde ik terwijl ik mijn clinch uit mijn koffer pakte en daar wat nodige spullen in stopte.

Verhullend in een witte strapless jurk met fonkelende diamanten op de borststuk stapte ik de limo uit. Galant hield ik mijn jurk iets omhoog zodat ik niet struikelde. 'Diva' riep Damian terwijl de rest in de lach schoot. Hoofdschuddend negeerde ik de opmerkingen. Hilalie die ik de gehele reis geen blik gegund had stond vlak achter me. Zijn aanwezigheid deed mijn lichaam huiveren. Gauw beende ik op de rest af. Terwijl de rest volop van de exotische cocktails genoot nam ik een onschuldige Spa Blauw. Hilalie zat pal tegenover me. Zijn blikken voortdurend ergerde me behoorlijk.

De verliefde dames lieten me met het monster achter en lieten zich meevoeren door de mannen het dansvloer op. De romantische Arabische woorden galmde uit de mond van een knappe zanger die zich volledig in zijn eigen wereld begaf. Zijn beeldige stem bracht tintelingen in stelletjes naar boven en allen gaven ze zich aan elkaar over. 'Prachtig' fluisterde ik zacht en uitte een diepe zucht.

Hilalie nam me nauwkeurig in hem om. Zijn ogen zogen mijn blik op en vroegen om aandacht. Ik wende mijn blik van het af en staart wat voor me uit. Een gedaante gehuld in een nette pak verstoorde mijn zicht. Geïrriteerde keek ik op. Twee donkere ogen hielden die van mij vast. Die ogen kwamen me zo bekend voor. Zijn gelaat en zijn prachtige glimlach lieten mijn lichaam huiveren.

Flashback

'Verdomme Said! Blijf toch met je gore poten van me spullen af' riep ik kwaad terwijl ik allerlei prulletjes uit mijn etui haalde en alle ezelsoren in mijn schoolboeken probeerde glad de duwen. Said die er de lol duidelijk van inzag proestte het samen met de rest van de klas uit. 'Stelletje sukkels' bromde ik terwijl ik een pen op het hoofd van Said probeerde te mikken. Said die doorhad dat ik wat in zijn richting gooide bukte gehaast. Met grote ogen volgde ik mijn pen die recht in het gezicht van mijn docent vloog. 'Oeps' fluisterde ik zacht, terwijl de klas nog harder proestte van het lachen.

Deel 12

'Ahlam' fluisterde hij haast. Met een glimlach van oor tot oor stond ik op. 'Said' zei ik net zo zacht terwijl ik zijn verschijning in me opneem. 'Prachtig, prachtig ben je geworden. Een prachtige vrouw' riep hij terwijl hij zijn armen om me heen sloeg. 'Wat heb ik mijn meisje gemist' vervolgde hij terwijl hij me strakker beet pakte. Glunderend nam ik nog eens zijn verschijning in me op. Het was niet meer mijn maatje waarmee ik kattenkwaad uithaalde toen we nog op college volgde. Hij was een man geworden, een volwassen man. Een ware knapperd.

'Het is ons gelukt' zei ik en keek hem grinnikend aan. 'Het is ons gelukt schoonheid' zei hij en gaf me een high five. 'Mag ik deze dans' zei hij verleidelijk en boog charmant terwijl hij zijn ene hand achter zijn rug plaatste en zijn andere hand naar me toe rijkte. Ik boog en pakte zijn hand vast. Ik heb mijn maatje terug.

'Ik heb je gemist' fluisterde hij in mijn oor terwijl hij zijn handen op mijn middel plaatste. 'En ik jou' fluisterde ik terug terwijl ik mijn handen om zijn nek heen sloeg. Beiden in gedachte verzonken, terug denkend aan het moment waarop wij elkaar uit het oog verloren zijn. Een verschrikkelijk moment waarop wij geen keus hadden dan elkaar los laten. Twee maatjes, twee zielen .. één gedachte.

Flashback

'Ahlan galiti('tante') riep ik vrolijk terwijl ik Said's moeder besprong. 'Schatje. Je bent er' riep ze enthousiast terwijl ze me in haar armen nam. 'Ik ga jullie zo missen. Nadat mijn ouders terug zijn gegaan naar hun land van herkomst had ik toch het gevoel dat ze hier nog waren. Dankzij jullie. Jou en galiti. Ik ga jullie zo vreselijk missen' snikte ik. 'Schatje toch. Je kunt ons nog altijd komen bezoeken. Krijg de kriebels van je woorden, het is alsof je afscheid neemt' zei ze terwijl ze me een eind bij haar vandaan hield en me nauwkeurig in zich opnam. 'Het voelt ook als afscheid galiti. Dagelijks kwam ik hier over de vloer. Wanneer ik daar ook maar zin in had, jij was er voor mij en Ayman. Nu moet ik potverdomme drieduizend kilometer reizen om jullie te zien' zei ik verdrietig terwijl ik haar handen beetpakte en ze beide kuste. 'Ahlam. schatje toch' zei ze terwijl ze moederlijk over mijn haar streek. 'We zien elkaar in de zomer weer lieverd. Ik verwacht je samen met Ayman, Said en Karam' probeerde ze me gerust te stellen.

Mijn gevoel zal me niet lekker. Het borrelde in mijn buik, mijn hart klopte veel vlugger dan normaal, mijn maag kolkte van binnen. Het zat me zo niet lekker. Dit gevoel ervaarde ik niet eens toen mijn ouders besloten hadden te vertrekken.

Nadat Said en ik alle koffers in de auto hadden geladen riepen we de rest erbij. Het was tijd om afscheid van ze te nemen. Ayman en Said die wat met elkaar stoeiden kwamen er even later ook bij. Allen keken we elkaar stilletjes aan. 'Kom op niet zo verdrietig doen. We zien elkaar over een paar maanden weer' riep Geli terwijl hij zijn zoons knuffelde en vervolgend ook mij en Ayman beet pakte. Hij richtte zich tot zijn zoons en keek ze met gespleten ogen aan. 'Ik verwacht van jullie dat jullie goed voor deze dame zullen zorgen. En jij Ayman, maak het je zus niet lastig. Begrepen' riep hij terwijl hij de jongens een waarschuwende blik zond. Ik giechelde en drukte een kus op zijn hoofd.

Met tranen in mijn ogen zwaaide ik ze uit. Samen met Ayman en Said liepen we terug naar het huis. Karam zou ze naar België rijden en van daaruit zouden ze hun vlucht pakken. We zouden het vanaf nu met z'n vieren moeten doen. Dat zou nog een dulle boel worden. Althans, dat is wat wij dachten.

De gehele avond wachtte wij af totdat Karam zou terug keren. Said die zijn broer probeerde te bereiken gaf het op. 'Kom, ik breng jullie thuis. Als Karam er is, sms ik je' zei hij mij terwijl hij opstond. Ik onderdrukte een gaap en stond op. Thuis aangekomen stapte ik met hetzelfde nare gevoel als vanochtend in mijn bed. Iets zat me niet lekker en ik zou er gauw achter komen waar het gevoel vandaan kwam.

Hard werd er op de deur gebonkt. Luid hoorde ik mijn naam. Ik liep de gang op en zag dat Ayman net zo verward zijn kamer uit kwam. 'Wie bonkt er zo hard' riep hij slaperig terwijl hij op zijn hoofd krabde. Ik haalde mijn schouders niets wetend op en opende de deur. Nadat ik Said's kop tevoorschijn zag komen zuchtte ik diep. 'Word nou toch eens volwassen lolbroek' riep ik boos terwijl ik 'm met rollende ogen aankijk.

Geen reactie. Hij staarde me met een lege blik aan. Zijn gezicht was spierwit. Mijn maag tolde, mijn buik verkrampde. Er was iets goed mis en dat verklaarde mijn nare gevoel. 'Ze zijn er niet meer, ze zijn er niet meer' bleef Said als een gek herhalen. Zijn houding maakte me bang. Hard begon hij te snikken terwijl hij me vastgreep en wild door elkaar schudde. 'Ze zijn er verdomme niet meer. Ze zijn weg. Ze hebben me hier achter gelaten. Ik heb niemand meer' schreeuwde hij en legde zijn hoofd in mijn nek terwijl zijn tranen langs mijn boezems drupte. Mijn adem stakte in mijn keel. Dat verklaarde alles. Dit verklaarde alles. Onze wereld stortte in.

De mensen die ik naast mijn ouders erg lief had en Karam die ik als mijn oudere broer beschouwde die ik nooit gehad heb waren verongelukt. Ze zijn nooit aangekomen in België. Het was een tragische ongeluk. Ze waren opslag dood.

Said vertrok met de noorderzon. Hij wilde tot rust komen zei hij. Hij vertrok naar Spanje en trok daar bij zijn neef in. Sinds dien spraken en zagen wij elkaar niet meer. De twee maatjes waren uit elkaar gerukt, de twee zielen werden uit elkaar gerukt en de gedachten konden we niet meer met elkaar delen. Ik was de meest geweldige personen in mijn leven in één klap kwijt.

Deel 13

'Het spijt me. Het spijt me zo' fluisterde hij tijdens het dansen door in mijn oor. Mijn hoofd rustte op zijn borst en mijn lichaam bewoog samen met die van hem op de ritme van het muziek. 'Vergeef je me' fluisterde hij weer en kneep zachtjes in mijn zij. 'Ik had jullie nooit achter moeten laten. We hadden er met z'n drieën uit kunnen komen. Vergeef me' vervolgde hij. Een lange stilte volgde. Beiden genoten we van elkaars aanwezigheid.

'Er valt niets te vergeven Said. Ik heb het je nooit kwalijk genomen'. Verbrak ik de stilte. Ik haalde mijn hoofd van zijn borst af en keek hem recht in zijn ogen aan. Met waterige ogen staarde hij me aan. 'Je bent een prachtige vrouw geworden. De kleine Ahlam die me de huid vol schold nadat ze weer in mijn streken trapt is geen

kleine Ahlam meer. Je bent nou een volwassen vrouw. Het knaagt aan me dat ik de fase waarin je opbloeide niet heb kunnen meemaken' zei hij terwijl hij me een eindje van zich afhield en me bekeek.

Hij beet op zijn lip en ging een aantal keren op en neer met zijn wenkbrauwen. Het schaamrood steeg naar mijn wangen. 'Doe verdomme normaal. Schoft' Siste ik terwijl ik om me heen keek. Als niemand dit maar gezien heeft. Grinnikend drukte hij me tegen zich aan. 'Geen spat verandert kleintje'. Hoofdschuddend keek ik 'm aan. 'Net zoals je zelf al zei. De kleine Ahlam is lang niet de kleintje meer' diende ik 'm van replek. Zijn grijns verbreedde zich.

'Zeg. De man die zojuist tegenover je zat. Wie is dat?' Vroeg hij plots. Ik haalde mijn schouders op. 'Gewoon een collega'. 'Hmm. Zomaar een collega' zei hij weer en vormde zijn ogen tot spleetjes. 'Ga je nou weer vervelend doen. Ook geen spat verandert' kaatste ik de bal terug. Hij schoot in de lach en trok me mee.

Bij een overvolle tafel aangekomen stelde hij mij voor aan de gasten die zich rondom de tafel bevonden. 'Mijn verloren zusje' sprak hij de laatste woorden uit terwijl hij me met een gelukkige glimlach aankeek. De mensen die zich aan de tafel bevonden wisten blijkbaar wat er de afgelopen jaren gaande was en klapte luid in hun handen. Een knappe brunette stapte elegant op me af en rijkte me haar hand. 'Rayana. Nice to meet you. Said told me a lot about you'. 'Ahlam' zei ik en nam haar hand in ontvangst. Met een vragende blik bekeek ik de twee. 'I'm his fiancee' zei de dame alsof ze mijn gedachte kon lezen. Met grote ogen keek ik Said aan. 'Echt waar' riep ik enthousiast terwijl ik 'm een knuffel gaf. Hij grinnikte verlegen en sloeg zijn ogen neer. Ik stapte op de dame af en gaf haar drie zoenen op haar wang. 'Congratulations' feliciteerde ik ze beiden terwijl ik ze met een grijns van oor tot oor bekeek. Het was een totaal plaatje. De twee pasten geweldig bij elkaar.

Ik werd opgeschrikt door een hand op mijn schouder. Ik ontmoete twee donkere ogen die me koel aankeken. 'Je houding bevalt me niet. Je moet je verdomme gedragen. Dit valt onder werktijd. Het is niet de bedoeling dat je in Jan's armen duikt' siste hij terwijl hij de gasten aan tafel een korte knik gaf en weg beende. Ik zuchtte diep en keek 'm na. Hij voegde zich bij de rest aan tafel. Het is inderdaad wel verstandig als ik me bij mijn team voeg.

Ik richtte mijn blik op Said die me met opgetrokken wenkbrauwen aankeek. 'Alles oké' zei hij terwijl hij mijn hand vastpakte. 'Prima' zei ik terwijl ik een gemaakte glimlach opzette. 'Ik moet me alleen weer bij mijn team voegen. Dat is wel zo netjes' zei ik terwijl ik mijn armen om hem heen sloeg. 'Ik ben blij dat ik mijn maatje na lange tijd weer heb mogen zien' zei ik en maakt me van hem los. 'En die zal je nou ook blijven zien. Dat ik niet meer naar jou en Ayman opgekeken heb wil niet zeggen dat ik die fout nog eens zal maken' zij hij terwijl hij zijn mobiel uit zijn zak griste en mij die aankeek. Nadat we beiden zeker wisten dat we elkaar konden bereiken namen we afscheid. 'Tot gauw lieverd'. 'Tot gauw Said'.

Ik settelde me tegenover Caro en Mandy die me nieuwsgierig aankeken. Ik bekeek

de twee hoofdschuddend. 'Haal jullie maar niets in jullie hoofd' zei ik terwijl ik een slok water nam. Mo die naast me zat porde me in mijn zij. 'Wie was dat' zei hij en keek me nieuwsgierig aan. 'Jij ook al' mompelde ik. Ze vuurden allerlei vragen op me af. Lachend vertelde ik ze dat ik het ze later zal uitleggen.

Na het eten en een verrukkelijke chocolade dessert was het de beurt aan alle componenten om zich voor te stellen. Het was inmiddels duidelijk dat MV Company en Dubai Foundation een groot team vormde. Wij zouden de rest van de componenten leiden. Nadat Hilalie het woord nam en vertelde wat de bedoeling was en vervolgens ook de taakverdeling rondbracht werd ik erbij geroepen. Ik was volkomen van mijn stokje geslagen. Ik wist verdomme niet wat de bedoeling was.

Caro stak haar duim op en probeerde onopvallend een blaadje te laten zien. Hilalie rijkte me de microfoon aan en stapte van de podium af. Het zweet brak me uit. Mijn vingers trilde. Mijn lichaam huiverde na het zien van alle blikken die op mij gericht waren.

'My turn' kwam er klungelig uit mijn mond. Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan. Het was duidelijk te horen dat mijn stem trilde. Het viel muistil in de zaal. Denk, denk, denk, herhaalde ik een aantal keren in mijn hoofd. Ik sloot mijn ogen en uitte een diepe zucht. Ik wist het! De aantekening die Caro voor me gemaakt had tijdens de twee meetings die ik de afgelopen dagen gemist had kwamen in mij op.

De belangrijke punten die Caro voor me genoteerd had noemde ik op en maakte er een geheel verhaal van. Na afloop werd er luid geklapt. Ik uitte een zucht van opluchting.

Deel 14.

'Had je mij niet van te voren kunnen vertellen dan dit de bedoeling was' viel ik uit tegen Hilalie terwijl ik tegenover hem plaats nam. Hij haalde zijn schouders op. 'Dan had je de meetings maar moeten bijwonen, erg onprofessioneel om niet te komen opdagen' kaatste hij de bal terug. Ik rolde mijn ogen en nam een grote slok water. De schoft haalde de bloed onder mijn nagels vandaan.

'Ik ben opzoek naar iemand die jou kan vervangen. Tot die tijd maak je nog deel van de team uit. Zodra ik een geschikte kandidaat heb gevonden kun je oplazeren' zei hij en stond op. Ik proeste het water uit mijn mond en stond geschokt op. Alle blikken waren op me gericht, maar op dit moment kon het me een worst wezen.

Rood van woede beende ik achter Hilalie aan die de zaal verliet en buiten een peuk stond te roken. Kwaad sloeg ik de sigaret uit zijn hand en haalde in zijn gezicht uit. 'Gore klootzak' riep ik kwaad terwijl ik het pad afbeende.

Hard werd ik aan mijn armen gegrepen en naar achter getrokken. Ik struikelde over mijn jurk en belande met mij rug tegen zijn borst aan. 'Vuil kreng' bromde hij in mijn oor terwijl hij met zijn nagels in mijn huid drukte. Ik beet op mijn lip van de pijn. 'Laat los' kwam er piepend uit mijn mond. Hij liet me los terwijl ik zijn lichaam nog tegen me aangedrukt voelde. Ik bekeek mijn arm waarop er een grote rode vlek te zien was en de afdruk van zijn nagels. Hij was compleet gestoord.

Met getraande ogen liep ik het weg op terwijl ik naar een taxi seinde. Ik nam plaats en noemde de naam van het hotel waarin we verbleven. Mijn hoofd blonkte en mijn arm brandde. Wat had hij toch tegen me. Wat had ik hem ooit misdaan.

In het hotel aangekomen ontdeed ik me van de jurk en hees mezelf in een jeans en een shirtje. Ik moest hier weg. Ik propte alle spullen in mijn koffer en holde de kamer uit. Bij de receptie aangekomen leverde ik mijn sleutel in en checkte uit. De dame achter de receptie zond me een bezorgde blik. 'Everything okey'? vroeg ze terwijl ze me in zich opnam. 'I'm fine' zei ik snel terwijl ik aanstapte maakte om te vertrekken. 'Wacht. Ik regel een taxi voor je' hoorde ik haar roepen. Ik draaide me om en bedankte haar. 'Twee minuten' zei ze terwijl ze me een knipoog zond en de hoorn op de toestel legde. Ik bedankt haar nogmaals en verliet het hotel.

Ik wandelde een cafetaria binnen en bestelde een kop koffie en een gebakje. Mijn vlucht zou pas over twee uurtjes vertrekken. Een uur later had ik al tientallen oproepen van de dames ontvangen. 'Mooi niet. Niemand die me tegenhoud' siste ik terwijl ik de oproepen wegdruckte en mijn toestel uitschakelde.

Ik parkeerde mijn auto en belde aan. Een dame die me bekend voorkwam opende de deur en keek me geschrokken aan. Met gespleten ogen bekeek ik de dame. Waar kende ik haar toch van? De alarmbellen in mijn hoofd begonnen te rinkelen. Ik had haar al eens eerder op een foto gezien die op Hilalie's bureau lag. Vervolgens focuste ik me op haar geschrokken blik. 'Maryam?' fluisterde ze terwijl ze een stap dichterbij zette en haar hand naar me uitstak. Ik nam haar hand in ontvangst en keek haar met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Ahlam' corrigeerde ik haar. 'Oh. Mijn excuses. Ik zag je voor iemand anders aan. Je lijkt namelijk behoorlijk op haar' zei ze terwijl haar geschrokken blik in een beeldige lachende glimlach veranderde. 'Kom binnen. Neem aan dat je voor Ayman komt' zei ze terwijl ze de deur achter me dicht sloot. 'Dat klopt. Hoe gaat het met hem. Heeft hij al wat vooruitgang geboekt'. 'Je broertje is een bikkelaar' zei ze en beiden schoten we in de lach. 'Gedreven is het niet?' Vulde ik haar aan. 'Ja zeker! Excuus, waar zijn mijn manieren gebleven' zei ze terwijl ze haar hand voor de tweede keer uitstak. 'Ik ben Mounia. Mounia Hilalie'.

'He, je bent er weer' riep Ayman nadat hij mijn verschijning opgemerkt had. Ik nam 'm in mijn armen en knuffelde hem. 'Help! Ik stik' riep hij terwijl hij me van zich af probeerde te duwen. 'Sukkel'. Mompelde ik en liet 'm los. Met een gemene grijns keek hij me aan. Hoofdschuddend nam ik hem in me op. 'Je ziet er goed uit lieverd'. 'Altijd toch zus' riep hij terwijl hij me een arrogante blik zond. Ik rolde met mijn ogen. 'Ik had verwacht dat je na die klap op je kop misschien wel normaal zou functioneren. Maar niets is minder waar' riep ik. Een giechelende Mounia nam tegenover ons plaats. 'Ik had je toch verteld dat mijn zus een ongelofelijke heks is' riep hij terwijl hij Mounia met grote ogen aankeek. Die schoot nog harder in de lach. 'Lach jij mij nou ook uit' riep hij quasi geschokt.

'Ik wil jullie bedanken voor al jullie hulp. Ik waardeer het enorm'. 'Wij deden het met genoegen' zei Mounia en keek me vriendelijk aan. 'Nou hup. Nou zit ik weer met je opgescheept' zei ik terwijl ik opstond. De dame keek me met grote ogen aan. 'Neem je 'm mee' riep ze verbaasd. Net zo verbaasd keek ik haar aan. 'Dat lijkt mij toch wel logisch' zei ik nog steeds verbaasd.

'Naja. Hij is net begonnen aan zijn revalidatie. Hij heeft hier veel mogelijkheden waarin hij zijn revalidatie kan voortzetten. Het zou zonde zijn als hij ergens anders weer opnieuw moet gaan beginnen' zei ze. Met een norse blik keek ik haar aan. Ik weet zelf wel wat goed is voor mijn broertje zei ik in gedachte.

Nog voor ik wat kon zeggen onderbrak ze me. 'Het spijt me. Ik bedoelde het niet verkeerd. Neem aan dat jij natuurlijk weet wat het best voor je broertje is.

Ik ben alleen zo aan hem gewend geraakt. Hij heeft hier in huis zoveel leven opgewerkt' zei ze terwijl haar ogen zich met tranen vulde. Verbaasd keek ik haar aan. 'Het is niet erg' zei ik snel, bang dat ze in tranen zou uitbarsten.

Ze liep de kamer uit en liet mij verbaasd achter. 'Wat mankeert haar' riep ik fluisterend naar Ayman. Hij haalde zijn schouders op en keek me net zo verbaasd aan. Net zo gauw als ze weg liep, was ze ook weer terug. Ze nam naast me plaats en rijkte me een fotoalbum aan. Ik opende een album en bekeek de foto's. En knappe jonge kerel die op de foto waarschijnlijk net zo oud als Ayman is keek op elke foto met een brede lach in de lams. 'Wie is dit' vroeg ik voorzichtig niet-wetend waarom ze mij de foto's liet zien. 'Mijn broertje' kwam er fluisterde uit haar mond. Ik bekeek de dame. De tranen rolde over haar wangen. 'Gaaf het' vroeg ik voorzichtig terwijl ik een hand op haar schouder plaatste. De dame pakte me vast en snikkend plaatste ze haar hoofd op mijn borst. Ayman en ik keken elkaar met grote ogen aan. Troostend woelde ik door haar haren.

'We zijn hem kwijt. We zijn onze oogappel kwijt' kwam er fluisterend uit haar mond. Terwijl haar lichaam wilde beefde. De puzzels vielen op hun plek. Sussend nam ik haar gezicht in mijn handen. 'Het komt goed' zei ik zacht. Vliegensvlug maakte ze zich van me los en ging pal voor me staan. 'Het komt niet goed! Het komt niet goed hoor je me! Ze heeft hem verdomme vermoord' gilte ze terwijl ze met haar handen aan haar haren trok en in haar gezicht krabde.

Mijn hart klopte in mijn keel. Ik stond op en probeerde haar tot bedaren te brengen. Met een smak viel ze op de grond.

Deel 15

Een jongeman gehuld in een zwarte pak liep geschrokken de salon binnen. 'Mounia' riep hij hard terwijl hij op ons afstormde. 'Wat is er gebeurt' schreeuwde hij terwijl hij Mounia wild door elkaar schudde. 'Dat lijkt me niet zo verstandig' riep ik gauw terwijl ik hem van haar afduwde. Hij greep me vast en keek me koel aan. Zijn koele blik, zijn donkere ogen. Sprekend als die van Hilalie. 'Bemoei je er niet mee, dit is mijn zusje verdomme' schreeuwde hij terwijl hij zijn zusje weer wild door elkaar schudde. Waar was ik toch in beland.

'Je kunt een letsel veroorzaken. Ze is op haar hoofd gevallen, haar door elkaar schudde is hartstikke riskant' probeerde ik alsnog. Ik stond op en ging opzoeken naar een keuken. Nadat ik die gevonden had pakte ik een beker koud water en maakte een doek vochtig. Deze legde ik op haar hoofd terwijl ik met mijn arm haar nek ondersteunde. Zachtjes opende ze haar ogen. Ik drukte een beker water tegen haar lippen aan en gulzig nam ze een slok. 'Als jij haar even op de bank wil leggen pak ik een paracetamol' zei ik terwijl ik haar aan hem overhandigde. Uit mijn tas griste ik een aspirine en vulde het bekertje water bij.

'Mounia. Het is beter als je even rechtop gaat zitten. Anders zal je misselijk en duizelig worden' zei ik terwijl ik haar overeind hielp. 'Ben jij een dokter' vroeg de jongen verbaasd terwijl hij me in zich opnam. Nadat ik Mounia water en de paracetamol overhandigde richtte ik me op de jongeman. 'Nee'. Zei ik kort

terwijl ik weer naast Ayman plaats nam die ons allen nog geschrokken aankeek. Ik pakte mijn kleine ventje beet en hield 'm strak tegen me aan. 'Kijk eens normaal jij er is toch niemand dood' riep ik grinnikend. Allen schoten we in de lach. 'Aparte gevoel voor humor beschik jij. Humor op een groffe manier wat erg hilarisch is' Zei Mounia terwijl ze me lachend aankeek.

De jongenman stond op en reikte mij zijn hand uit. 'Marouane. Mijn excuses voor mijn grove gedrag. Ik was flink geschrokken toen ik mijn zusje daar zag liggen'. 'Ahlam. Geen probleem, begrijpelijk' Zei ik gauw terwijl ik mijn hand terug wilde trekken. De jongenman dacht daar blijkbaar anders over. Met gespleten ogen keek hij mij aan. 'Mounia, zie jij wat ik zie' riep hij tegen zijn zusje terwijl hij me met dezelfde blik aankeek. 'Ik zie het ja. Toen ik haar net voor het eerst zag schrok ik me te pletter' zei Mounia zacht. Ik keek de twee verbaasd aan. 'Wat zien jullie?' vroeg ik terwijl ik de twee aandachtig in me opnam. Ze wuifde mijn woorden weg en Mounia vertelde haar broer wat er zojuist gebeurd was. Eigenaardige familie was dit ook.

De rest van de avond brachten we met zijn vieren door. Het waren best leuke mensen. Beiden hadden ze erg veel van Hilalie weg. De manier waarop ze over hun broer spraken bezorgde mij rillingen. Ze beschreven een Hilalie die in geen enkele opzichten iets weg had van de Hilalie die ik ken.

'Trouwens. Jullie hadden toch nog een anderhalve week te gaan op excursie?' vroeg Marouane terwijl hij me verbaasd aankeek. 'Inderdaad. Die vraag spookt ookal een tijdje in mijn hoofd, had er alleen nog niet de kans voor gekregen mijn vraag te stellen. Rayan heb ik namelijk ook nog niet gezien' vulde Mounia haar broer bij. 'Dat klopt. Jullie broer bevindt zich nog in Dubai. Ik ben wat eerder weg gegaan' zei ik. Ze keken me beiden met opgetrokken wenkbrauwen aan. 'Voor zover wij van onze broer begrepen hadden was jou deelname aan deze excursie erg belangrijk en daarom zorgde hij er voor dat jou broertje hier terecht kon. Hij heeft zich vreselijk uitgesloofd wat dat betreft' zei het zusje weer. 'Klopt, daar ben ik hem ook erg dankbaar voor. Alleen besepte ik dat mijn broertje nog veel belangrijker is' probeerde ik mijn hachje te redden hopen dat ze hun vragen vuur zouden doven.

Beiden keken ze me glunderend aan. 'En zo hoort dat dus' riep Marouane terwijl hij zijn duim opstak. Ik keek 'm grinnikend aan en schudde mijn hoofd. Even later werd Marouane gebeld, vrijwel meteen rijkte hij me zijn telefoon aan. Met opgetrokken wenkbrauwen nam ik die in ontvangst.

'Je pakt nu je spullen en komt onmiddellijk terug. Heb je mij begrepen' siste hij. 'Mooi niet' siste ik terug terwijl ik de nieuwsgierige blikken om me heen probeerde te negeren. Ik hoorde hem aan de andere kant diep zuchten. 'Als je hier voor me had gestaan had ik ervoor gezorgd dat je er niet meer zou zijn' siste hij weer.

Ik rolde mijn ogen en rijkte Marouane zijn telefoon aan. 'Zeg je broer maar dat ik hem niets meer te zeggen heb' zei ik. Marouane die met zijn broer sprak stond op en verliet de salon. 'Ahlam. Zou jij boven mijn medicijnen willen

pakken. Ben die vergeten in te nemen' riep Ayman terwijl hij me in mijn zij porde. 'Blijf zitten, ik ga wel' zei Mounia terwijl ze aanstapte maakte om op te staan. Ik stond gauw op en duwde haar op haar plek terug. 'Blijf jij maar zitten anders gebeuren er ongelukken' zei ik gauw. Hard schoot ze in de lach. 'Jij bent leuk' riep ze grinnikend. Ik schudde mijn hoofd en liep de salon uit.

Boven aangekomen liep ik naar de eerste kamer waarin ik Ayman vanochtend aantrof. Hier zullen zijn pillen wel moeten liggen. Op het nachtkastje zag ik een medicijnendoosje staan en pakte die. Net voordat ik de trap afliep hoorde ik Marouane's stem.

'Ze lijkt inderdaad sprekend op haar. Mounia vertelde me net dat ze in eerste instantie van haar was geschrokken. Ik schrok me ook te pletter toen ik haar goed bekeek' hoorde ik 'm aan de telefoon zeggen. Ik hield mijn adem in en stapte voorzichtig richting de kamer waar het geluid vandaan kwam. Er klopt iets niet. Het was me al duidelijk dat mijn verschijning voor nodige ophef zorgde.

'Mounia kreeg net weer een aanval, maar alles gaat goed nou. Toen je collega aankondigde dat ze haar broertje mee zou nemen liep het uit de hand. Dat geen waar we bang voor waren is gebeurt. Mounia is gehecht aan hem geraakt' hoorde ik hem zeggen en plots hoorde ik zijn voetstappen dichterbij komen. Van schrik liet ik het doosje vallen. 'Gaaf het' hoorde ik zijn harde stem zeggen die me op dit moment de stuipen op het lijf jaagde. 'Prima. Moest Ayman's medicijnen pakken' riep ik gauw terwijl ik een gemaakte glimlach opzette. Ik draaide me om en bedacht me dat het tijd werd om te gaan. 'Trouwens. Kun jij mij wijzen waar de spullen van mijn broertje zich bevinden. Dan kan ik die voor hem inpakken' vroeg ik terwijl ik hem afwachting aankeek. Met grote ogen keek hij mij aan. 'Dat kan niet' riep hij snel. 'Pardon' zei ik terwijl ik hem met opgetrokken wenkbrauwen aankeek. 'Nou. Hij is halfverwegen zijn revalidatie. Het lijkt me niet verstandig om zijn revalidatie nu te verstoren' zei hij. Geniepig keek ik hem aan. Hetzelfde zei zijn zusje. Het klonk voor mij alleen als klinklare onzin op dit moment.

'Ik ga ervanuit dat hij zijn revalidatie ergens anders prima zal kunnen voortzetten. Ik bedankt jullie echt voor al jullie hulp, maar kan het nou prima zelf af' zei ik terwijl ik me omdraaide. Ik werd bij mijn armen gegrepen en ruw omgedraaid. Ik schrok me te pletter en haalde uit. 'Godverdomme' hoorde ik 'm brommen. 'Waar was dat goed voor' riep hij terwijl hij met zijn ene hand zijn telefoon vast had en zijn andere hand voor zijn oog hield. 'Wat gebeurt daar' hoorde ik een harde stem zeggen. Hilalie's stem was duidelijk te horen. Marouane herstelde zich snel en zei tegen zijn broer dat hij 'm later terug zal bellen.

'God. Dat was een rake klap' zei hij terwijl hij me verbaasd aankeek. 'En de manier waarop jij mij vastgreep was ook niet al te vredelievend' verdedigde ik mezelf.

'Ik zal het je allemaal uitleggen. Alleen niet hier. Kom mee' zei hij terwijl hij me mee trok.

'Drie jaar geleden. Drie jaar geleden begon het allemaal' zei hij zacht. Plots veranderde zijn gehele houding. Zijn ogen stonden koel, zijn blik verstrakte, zijn onderlip trilde en zijn handen vormde hij tot vuisten. Woede.

'Ze heeft ons allemaal geruïneerd. Kapot gemaakt. Allen vertrouwde ze haar. Het was immers de verloofde van mijn broer. Beiden familie's waren erg hecht. Alleen was haar familie bankroet. Mijn vader runde een stichting. Een internationaal weeshuis. We hadden wel vijftientig vestigingen. Alles draaide perfect en dat rook men. Haar vader rook het! Sinds de dag dat mijn vader hem bij zaken betrok wist ik dat er iets mis was. Haar familie deugde niet'.

Hij zuchtte diep en beet hard op zijn kiezen. Zijn kaken verstrakte en zijn ogen zagen rood van woede. Hij stond op en sloeg met zijn vuist recht in de muur. Kleine stukken verf vielen brokkelend op de vloer. Mijn ademhaling versnelde zich, mijn hart klopte in mijn keel.

'Haar vader heeft er alles aangedaan om gegevens van de stichting te kunnen bemachtigen. Hij heeft het op allerlei manieren geprobeerd. Dossiers raakte zoek en de cijfers op de teller daalden. De man was slim en scherp. Geen spoor dat naar hem uitwees. Het duurde hem te lang dus bedacht hij een ander plan. En plan dat zowel ons als hem fataal werd'. Hij stopte weer en keek me lang aan. Hij stapte op me af en knielde voor me neer. 'Mounia schrok van je toen je hier vanochtend voor ons deur stond, ik schrok van je toen ik je in me op nam' zei hij terwijl ik niets wetend geconcentreerd luisterde naar wat hij hiermee wilde zeggen. 'Jij lijkt op haar. Jullie zijn als twee druppels water'. Siste hij terwijl hij met zijn vinger in mijn wang drukte. Hij stond op en nam weer plaats op de stoel.

'Aangezien geen enkele mogelijkheid hem dichterbij bracht tot zijn plan bedacht hij iets onmenselijks. De man kende geen angst. Alles voor geld. Want, geld. Daar ging het om. Het begon bij mij en Mounia te knagen. Het waren geldwolven. Zowel zij als haar vader. Ze dachten op de meest gruwelijke manier te kunnen winnen'.

Hij raakte weer stil en stond op. Hij ijsbeerde door de kamer en mompelde enkele scheldwoorden.

'Ze vermoorde hem. Ze vermoorde hem verdomme!' schreeuwde hij terwijl hij nog een aantal keer in de muur beukte. Hij huilde. Zijn gesnik smoorde mijn trommelvliezen. Ik stond op en stapte op hem af. Mijn hand plaatste ik op zijn schouder. Hij draaide zich naar me om en liet zich gaan. Zijn gezicht drukte hij in mijn nek. Een helse pijn sneed dwars door mijn borst. Ontroostbaar.

Hij herstelde zich en zuchtte diep. Hij nam weer plaats op zijn stoel en ik volgde zijn voorbeeld.

'Ze hebben hem in zijn kop geschoten en in de gracht gedumpt. Op dat moment hadden ze wat hun wilde. Geld, macht, woord. De dossiers kwamen weer boven water, de teller steeg. Hij runde de stichting als "steun" voor ons. Zodat wij konden rouwen. Niets was minder waar. Hij verkocht de stichting. Hij

zwom op dat moment in het geld. Zijn dochter kon niet meer met zichzelf leven. Ze heeft Rayan een brief geschreven en heeft daarin dit alles opgebiecht, vervolgens heeft ze zichzelf van het leven beroofd. Rayan twijfelde geen moment. Hij zwoer erop dat hij pas zou rusten als ze allen zullen verdwijnen. Zij was niet genoeg. Enkele weken later was er van hem geen spoor meer te bekennen. Wij weten niet wat Rayan met de man gedaan heeft, maar we weten wel dat de man zijn gezicht nooit meer zal kunnen vertonen'.

Mijn ogen stonden groot, mijn lichaam beefde, mijn ogen traanden.

'Mounia heeft een jaar lang opgenomen moeten worden. Ze heeft meerdere malen zelfmoord proberen te plegen. De dood van onze broertje is uiteraard bij ons allen als een bom dat ontploft aangekomen. Maar het heeft onze zusje vernietigd. We moesten haar laten opnemen, dat was onze enige optie. En daarom willen we Ayman hier houden. Ze is de afgelopen tijd erg aan hem gehecht geraakt. Ze is elke dag met hem bezig. Ze bevindt zich continu aan zijn zijden. Als hij ligt te slapen loop ze midden in de nacht tientallen keren zijn kamer in om te kijken of hij nog ademt, om te kijken of hij wat nodig heeft, om hem te dekken. Velen keren trof ik haar slapend aan zijn voeteinde. Bij hem heeft ze haar rust kunnen vinden. Bij hem heeft ze het gevoel dat ze haar broertje niet kwijt is. Je kunt hem niet meenemen. Als je hem meeneemt raken we haar kwijt'.

Deel 17

Ik uitte een diepe zucht en keek hem aan. 'Het spijt me van je zusje, maar Ayman gaat met mij mee' zei ik terwijl ik 'm recht in zijn ogen aankeek. Zijn blik werd donker, zijn gezicht vertrok. Met grote passen beende hij op mij af. 'Hij blijft hier!' Siste hij en greep me bij mijn armen. Met grote ogen keek ik hem aan. 'Jullie zijn geschift! Allemaal' siste ik terug terwijl ik me los probeerde te wringen. 'Mijn broertje blijft hier niet in zijn huis' vervolgde ik weer terwijl ik 'm dit keer hard van me afsloeg.

Met gespleten ogen keek hij me aan. 'Hmm. Dit gaat dus over Rayan' zei hij terwijl hij me bedenkelijk aankeek. 'Ik wist wel dat er iets niet pluis was. Jij had grote aandelen bij deze excursie. Het is onmogelijk dat je al die moeite gedaan heb er heen te gaan en vervolgens halverwege terug te keren. Ik wist wel dat het niets met Ayman te maken had. Jullie spraken elkaar dagelijks' zei hij terwijl ik mijn blik van hem afwende. 'Jij en mijn broer liggen elkaar niet he' zei hij vervolgens weer terwijl hij met zijn vinger mijn kin omhoog duwde. Ik schudde mijn hoofd en nam een stap achteruit. 'Inderdaad' zei ik terwijl ik aanstapte maakte om weg te gaan. 'Ik denk dat het wel te verklaren is' zei hij en ik voelde zijn aanwezigheid vlak achter me. 'Het valt niet te verklaren. Geen enkel excuus die zijn gedrag kan recht zetten' siste ik terwijl ik me uit de voeten maakte.

De volgende dag reed ik weer richting huize Hilalie. Met veel tegensputteren heb ik Ayman toch laten verblijven. Als hij daar maar weg is voordat Hilalie aankomt. Ik wilde onder geen enkele mogelijkheid de monster tegen komen.

Aangekomen stapte ik binnen. Mounia ontving me hartelijk. 'Laten we even wat

drinken. Ayman is momenteel bezig zijn revalidatiebehandeling'. Ik volgde haar naar de salon en nam plaats. We kletsten wat onder genot van een warme kop chocolademelk met slagroom. Na een lange tijd reed Marouane Ayman naar binnen. 'Heey liefie' riep ik blij mijn kleine ventje weer te zien. 'Heey zus' riep hij. Zijn stem klonk erg vermoeid en zijn gezicht zag rood en bezweet. Ongerst stond ik op terwijl ik voor 'm knielde. 'Lief, je ziet er zo moe uit. Gaat alles wel goed?' Zei ik terwijl ik met mijn hand over zijn wang streel. 'Het gaat zus. Hard trainen, maakt ieder mens moe. Maak je maar geen zorgen' zei hij terwijl hij mij probeerde gerust te stellen. Ik liet het er voor nu bij en vertroetelde mijn kleintje.

'Werk je niet' vroeg Marouane nadat Mounia met Ayman de salon verliet. 'Nee' zei ik gauw terwijl ik door een roddelblad bladerde. 'Je kunt hier je werk wel voortzetten neem ik aan' ging hij verder. 'Ik heb ontslag genomen' zei ik maar gauw terwijl ik mijn blik op het richtte. Zijn wenkbrauwen trok hij op en verbaasd keek hij mij aan. 'Ontslag?' Zei hij verbaasd. Ik knikte en probeerde me op een stuk in de blad de concentreren.

'Waarom neem je ontslag' zei hij weer. 'Zou jij op willen houden met vragen te stellen die geen enkele betrekking tot jou hebben' riep ik terwijl ik opstond. Ik liep de salon uit, opzoek naar Mounia en Ayman totdat ik weer bij mijn arm gegrepen heb. 'Wat hebben jij en je broer toch met mij voortdurend vast te grijpen' siste ik terwijl ik mijn arm uit zijn hand los trek. Niet begrijpend keek hij mij aan. Ik rolde met mijn ogen en uitte een diepe zucht. 'Bemoei je er nou gewoon niet mee' zei ik weer.

'Luister. Ik heb van mijn broer de leiding gekregen op zijn personeel te letten totdat hij terug is. En dat is wat ik nou precies aan het doen ben' zei hij koel en keek me afwachtend aan. 'Zoals ik je net verteld heb, heb ik mijn ontslag ingediend. Ik behoor niet tot het personeel, dus je hebt geen enkele recht mij hierover tegen te spreken' siste ik en beende de tuin in. De luide stemmen en gelach van Mounia en Ayman kwamen me tegemoet.

Er waren inmiddels dagen verstreken. Hilalie en de rest van de team waren twee dagen geleden al aangekomen. Ben sinds dien ook niet meer in huize Hilalie geweest. Heb Ayman enkel telefonisch gecontacteerd.

Het gerinkel van mijn telefoon was luid door het huis te horen. Hollen rende ik door het huis opzoek naar mijn mobiel. Vanuit onder de bank zag ik een lichtje branden. Gehaast nam ik op. 'Kom onmiddellijk naar MV Company trut!' hoorde ik de boze stem van Caro schreeuwen. 'Waar is Hilalie' zei ik gauw. 'Hij moest dringend weg, dus die zal voorlopig niet terug keren. Binnen tien minuten op mijn kantoor' zei ze en verbrak de verbinding. Hoofdschuddend rende ik de trap op. Na een verfrissende douche te hebben genomen hees ik me in een kokerjurk, maakte me lichtjes op, föhnde mijn haar droog en holde de trap af. Ik blikte op de klok. Ik had er iets meer dan twintig minuten over gedaan. Gauw trok ik mijn schoentjes aan en vervolgde mijn weg naar MV Company. Ik stapte net de lift uit en werd al besprongen door de dames. Met grote ogen keek ik ze aan. 'Wauw, wat super! Wat zijn jullie mooi bruin geworden' riep ik enthousiast. Beiden keken ze me nors aan. 'Als je was gebleven was je net zo mooi als ons geworden' zei Mandy droog. Ik schoot in de lach en keek de meiden aan. Geen enkele reactie vanuit hun kant, zelfs geen lach. Met opgetrokken wenkbrauwen keek ik de dames aan.

Ik uitte een diepe zucht en sloot mijn verhaal af. 'En toen heb ik de eerste beste vlucht hierheen genomen' eindigde ik. Beide dames keken elkaar aan. 'Het is toch griezelig dat Hilalie zich zo tegenover jou gedraagt. Hij moet daar toch zijn redenen voor hebben' zei Caro terwijl ze me bedenkelijk aankeek. Ik rolde mijn ogen en zuchtte nogmaals. 'Net zoals jullie ken ik Hilalie ook maar sinds hij MV Company heeft overgenomen. Verder zijn er geen enkele miscommunicaties tussen ons geweest. Enkel als hij weer eens niets te doen had en zich op mij afreageerde' verdedigde ik mezelf. Het viel stil. Alles wisten we niet wat we hiervan moesten denken.

Mijn gedachte dwaalde af naar het moment waarop ik alleen met Marouane was.

De woorden 'Verloofde van mijn broer' en 'Als twee druppels water' schoten me te boven. Ik leek als twee druppels water op de ex van Hilalie. Mijn hersens kraakten in mijn hoofd. Met mijn vingers masseerde ik mijn slapen terwijl ik denkend op mijn kiezen beet. Er was wel degelijk een verklaring voor Hilalie's gedrag tegenover mij.

Deel 18

Caro en Mandy keken mij geschrokken aan. 'Gaaf het' zeiden ze beiden tegelijk. Ik zette een gemaakte glimlach. 'Ja. Had even hoofdpijn. Niet goed geslapen vannacht' verzon ik ter plekke. Mandy glimlachte en zei dat ze het begreep en er zelf ook wel eens last van had als ze geen goede nachtrust had gehad. Vervolgens kondigde ze aan dat ze weer aan het werk zou gaan.

Carolien nam plaats op haar bureau en staarde me een lange tijd aan. 'Liegen kun je niet' siste ze. 'Mandy kent je gewoon niet goed genoeg en is een tikkeltje naïef'. Vervolgde ze. Ik keek haar quasi verbaasd aan. 'Doe niet alsof je neus bloed' zei ze nadat ze mijn blik zag. Ik zuchtte diep. Door al dat gezucht begon ik ook nog eens moe van mezelf te worden. 'Vertel op' zei ze.

Ik vertrouwde Caro volledig. En eigenlijk had ik dit ook nodig. Een persoon die ik in vertrouwen kan nemen, een persoon waarbij ik mijn verhaal kwijt kan.

Ik vertelde haar alles. Vanaf het moment dat ik bij Huize Hilalie aankwam, mijn ontmoeting met Mounia en haar aanval tot aan mijn laatste confrontatie met Marouane. Met grote ogen keek ze me aan. 'Wat verschrikkelijk voor ze' zei ze terwijl ze me met open mond aankeek. Ik knikte en leunde met mijn elle boog op Caro's bureau.

'Maar als ik alles even goed bij elkaar som' zei ze terwijl ze bedenkelijk voor zich uit staarde. 'Rayan ziet jou voor zijn ex aan. Zijn gedrag tegenover jou komt waarschijnlijk omdat jij op zijn gestoorde, dooie ex lijkt!' zei ze terwijl ze me weer met grote ogen aankeek. 'Scherp van je. Dat had ik dus ook al eerder bij elkaar kunnen puzzelen. Alleen kwam het besef net pas, nadat ik jullie over de situatie vertelde' beantwoorde ik haar.

'Jeetje. Waar ben je toch in beland' zei ze terwijl ze me een warme knuffel gaf. Onze intieme onderonsje werd ruw verstoord. 'Hilalie op 3 uur' riep Mo Hysterisch terwijl hij zich achter de deur van Caro verstopte. Caro en ik keken elkaar geschrokken aan. Ik zat niet te wachten op nog een confrontatie met Hilalie.

'Carolien. Jij neemt mijn afspraak van vier uur over. Ik heb wat belangrijke zaken te

doen. Jullie hoeven mij vandaag niet terug te verwachten' zei hij terwijl hij klungelig een aantal bladen doorbladerde en die vervolgens op haar bureau legde.

Met een geschrokken blik nam hij me in zich op. Ik zag dat zijn gezicht vertrok. Lijkbleek staarde hij me aan. Caro die het ook doorhad wisselde een verbaasde blik met mij uit.

'Kun jij even meekomen' zei hij snel terwijl hij Caro's kantoor uitliep. 'Ga nou' siste Caro terwijl ze me uit de stoel trok. Ik schudde wild met mijn hoofd. 'Echt niet. Ik krijg op mijn lazer vanwege mijn ontslag' siste ik terwijl ik tegensputterde. 'Doe niet zo kinderachtig en gal!' riep ze harde en duwde me haar kantoor uit.

Met kleine voetstappen liep ik richting zijn kantoor. Ik had hier zo geen zin in. Met zijn handen in zijn zakken en met zijn rug naar me toe staarde hij uit het raam. Ik nam stilletjes plaats en wachtte op zijn uitbarsting. Na een lange tijd was er nog helemaal niets gezegd en stond hij nog op de zelfde positie. 'Komt er nog wat van' zei ik nadat ik ongeduldig begon te worden. Zijn houding maakte me nerveus.

'Je broertje' zei hij terwijl hij zich naar me omdraaide. Ik zucht diep. 'Ik ben al opzoek naar een revalidatiecentra. Zal hem zo spoedig mogelijk komen ophalen' zei ik snel. Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij me aan. 'Hij blijft bij ons. In ieder geval totdat hij volledig hersteld is' zei hij. Dit maal trok ik mijn wenkbrauwen op. Ik had al die tijd gedacht dat hij me hierover wilde spreken.

'Er is iets gebeurd gister nacht. Ik heb je geprobeerd te bereiken en heb Marouane bij je langs gestuurd. Je lag waarschijnlijk te slapen en hebt er weinig tot niets van meegekregen' vervolgde hij. Mijn hart klopte in mijn keel. De angst overspoelde me. Dit had alles met Ayman te maken. Ik bedacht me dat ik vanochtend inderdaad enkele onbekende oproepen gemist had, maar de tijdstip is me tot heden nog onbekend gebleven.

Ik stond op en beende op hem af. 'Wat is er met Ayman!' riep ik terwijl mijn stem duidelijk trilde. Hij zuchtte en wende zijn blik van me af. Ik greep 'm bij zijn kraag. 'Ik stelde jou een vraag' siste ik. Mijn handen trilde en dan was hem niet onopgemerkt gebleven. 'Wees niet bang. Maak jezelf ook niet gek. Alles gaat goed nou' zei hij terwijl hij mijn handen van zijn kraag afhaalde. Mijn armen vielen slap lang mijn lichaam. 'Wat is er met Ayman' herhaalde ik weer.

'Hij had vannacht last van zijn hoofd. Mounia was vergeten zijn medicatie voor het slapengaan te geven. Hij probeerde zelfstandig beneden te komen, maar dat liep helaas fout. We troffen hem onderaan de trap bewusteloos aan. We hebben hem meteen naar het ziekenhuis gebracht. Hij bleek niets te hebben opgelopen. Alleen is hij door de klap zwakker geworden. Dus we cancelen zijn revalidatie voorlopig'.

Deel 19

Met een vaart reed ik richting huize Hilalie met Hilalie achter me aan. Hoofdschudden keek ik in mijn binnenspiegel. Zijn ogen vormde zich tot spleetjes en ook hij keek me hoofdschuddend aan. 'Sukkel' mompelde ik terwijl ik mijn weg vervolgde. Met grote passen beende ik het huis in. Ik nam flinke passen de trap op. Higgend kwam ik boven.

'Ayman, lieverd' riep ik opgelucht na het zien van zijn verschijning. 'Zus. Eindelijk!' riep hij terwijl hij probeerde op te staan. Vlug greep ik hem beet.

'Heb je nou nog niet geleerd wat zelfstandigheid in deze toestand kan aanrichten' riep ik quasi boos terwijl ik hem terug in bed duwde. Grinnikend keek hij me aan. 'Hoe gaat het lieverd' zei ik terwijl ik 'm bezorgd aankijk. 'Het gaat prima' zei hij en keek me met een ondeugende lach aan. Hoofdschuddend keek ik hem aan. 'Ik neem je mee naar huis' zei ik terwijl ik zijn reactie probeerde te pijlen. Met opgetrokken wenkbrauwen keek hij me aan. 'Waarom'. 'Ik laat dit niet nog eens gebeuren. Over mijn lijk. Ik heb ze jou toevertrouwd, maar die hebben ze flink geschaad' zei ik terwijl ik zijn spullen in zijn koffer sorteerde. 'Dit had voorkomen moeten worden' ging ik weer verder. Ik hoorde hem diep zuchten. 'Wat jij wil' hoorde ik hem zacht zeggen.

'En wat moet dit voorstellen' hoorde ik de welbekende stem zeggen. Ik stond op en ging tegenover hem staan. 'Ik neem mijn broertje mee' beantwoorde ik zijn vraag. Hij stapte op me af en greep me bij mijn arm. Ruw trok hij me mee de gang op.

'Wat moet dit voorstellen' riep hij weer. 'Antwoord heb je gehad' zei ik terwijl ik zijn hand van me af sloeg. 'Dat gaat mooi niet door. Hij blijft' riep hij standvastig en zond me een koele blik. 'Denken jullie in dit huis allemaal werkelijk dat jullie voor mij beslissen' riep ik dit keek kwaad. Even zag ik dat hij van mijn uitbarsting schrok. Hij herstelde zich gauw en keek me weer koel aan. 'En denk jij werkelijk dat ik dit voor hem geregeld heb uit liefde voor jullie' barste hij los. Ik trok mijn wenkbrauwen op en keek hem koel aan. 'Alsof jij ook maar een greintje liefde bezit, achterlijke monster' siste ik terwijl ik me wilde omdraaien. 'Puur voor zaken. Het is maar dat je een belangrijke functie had'. Zei hij.

Met een neppe glimlach draaide ik me weer naar hem om. 'Inderdaad Hilalie. De zaken zijn voorbij, dus mijn broertje gaat met mij mee' zei ik en zond hem een vieze blik.

'Hij blijft hier. Heb aangenomen dat je al op de hoogte bent wat betreft de situatie rondom mijn zusje' siste hij en greep me weer beet. 'En ik neem aan dat jullie op de hoogte waren van de situatie waarin mijn broertje zich bevind. Dit had godverdomme niet mogen gebeuren. Als hij ook maar iets mankeert zijn jullie hier verantwoordelijk voor' siste ik. 'Dat kan me een worst wezen. Wij doen er alles aan om Mounia gezond te houden. Als zij Ayman wil, krijgt ze hem' zei hij en keek me koel aan. Vol ongeloof keek ik hem aan.

'Geschift. Geschift ben je' kwam er trillerig uit mijn mond. Mijn broertje kon hem werkelijk niets schelen. Dit ging allemaal om hun zusje.

Nadat ik de koffer in de auto geladen had beende ik het huis weer in. Voorzichtig hielp ik Ayman de trappen af. En brommende Hilalie stond boven aan de trap toe te kijken. Ik moet voor gek verklaard worden als ik mijn broertje hier ook maar een dag langer zou laten verblijven.

Nadat ik Ayman de auto had in geholpen en wilde plaatsnemen aan de kant van de bestuurder voelde ik een hand op mijn schouder. Ik draaide me om

en kwam oog in oog te staan met Mounia die me verbaasd aankeek. 'Waar gaat Ayman heen' kwam er verbaasd uit haar mond. Stomverbaasd keek ik haar aan. 'Met zijn zus mee' zei ik terwijl ik met mijn ogen rolde. 'Nee. Dat kan niet. Hij hoort hier. Hier bij ons, bij mij' zei ze terwijl ze me paniekerig aankeek. Even kwam er in me op dat de dame gestoord was en wilde ik tegen haar uitvallen. Op tijd bedacht ik me dat ze een traumatische ervaring had overgehouden na de dood van haar broertje en wellicht heel gevoelig is. 'Het spijt me Mounia, maar Ayman gaat met mij mee. Ik wil niet dat er nog eens wat gebeurt. Het spijt me van jullie broertje en ik weet dat jullie er alles gedaan zouden hebben om het te voorkomen en dat is precies wat ik nu ga doen. Voorkomen dat mijn broertje nog eens wat overkomt' probeerde ik de boel te bedaren. Ik wilde nu gewoon gaan en verlost worden van de familie Hilalie.

'Probeer je nou te zeggen dat ik je broertje niet goed behandel. Dat ik er bewust voor zorg dat hem wat overkomt' riep ze en de paniek was in haar ogen te zien. Ik zuchtte diep. 'Nee Mounia. Dat bedoel ik niet. Maar zijn val had voorkomen kunnen worden' zei ik en keek haar koel aan.

'Dus ik wilde je broertje van kant maken. Dus je maakt mij uit voor een moordenaar' riep ze paniekerig terwijl ze haar haren vast greep. Geschrokken keek ik toe. 'Nee. Dat bedoel ik helemaal niet' probeerde ik haar te kalmeren. Ze barste in huilen uit en trok aan haar haren. Met een smak viel ze op de grond terwijl haar lichaam wild schokte. Hilalie kwam rennend op ons af. 'Wat heb je met haar gedaan' schreeuwde hij terwijl hij zijn zusje fluisterende dingen toesprak.

'Ik ben een moordenaar. Ik ben een moordenaar. Ik ben net zoals zij Rayan' riep Mounia terwijl haar gezicht wit bleek trok. Met woeste ogen keek Hilalie mij aan. 'Heb je haar daarmee vergeleken' siste hij terwijl hij me bij mijn haar vast greep. Geschrokken probeerde ik een stap achteruit te doen. 'Laat los. Jullie zijn gestoord' riep ik terwijl ik aan zijn handen uit mijn haren probeerde te verwijderen. Hij greep mijn haar strakker vast. Ik beet op mijn kiezen van de pijn.

'Ik vermoord je als mijn zusje nog eens wat overkomt. Ik vermoord je. Verdwijen kreng. Ik wil jou of je broertje nooit meer in haar bijzijn treffen. Ik vermoord jullie beiden' siste hij terwijl hij me hard tegen de auto aan duwde en weer op zijn zusje af beende. Ik zag hoe hij haar optilde terwijl zij zich snikkend aan hem vast greep.

Mijn hart klopte in mijn keel. Mijn benen voelden week aan. Ik moest hier weg.

Ik stapte ik en startte met trillende vingers de auto. Ayman die naast me zat keek me geschrokken aan. 'Wat gebeurde daar allemaal' kwam er fluisterend uit zijn mond terwijl hij nog steeds geschrokken aankeek. 'Ik weet het niet lieverd. Ik weet het niet'.

De hele avond lag ik woelend in mijn bed. Vol ongeloof dacht ik terug aan de situatie dat zich vandaag heeft afgespeeld. De familie Hilalie is onbegrijpelijk. Geschrokken opende ik mijn ogen. Ik hoorde de bel een aantal keer achter elkaar. Ik keek verbaasd op de klok die aangaf dat ik maar net vijf minuten in slaap gevallen ben. Ik trok een badjas aan en liep strompelend de trap af. Ik

was doodmoe.

Geschrokken bekeek ik de gedaante. Mijn hart klopte in mijn keel en mijn benen werden week. Mijn lichaam rilde van angst. Angst, dat is precies wat ik voelde voor deze man. Ik zag dat hij me verbaasd in zich opnamen. 'Gaat alles goed' zei hij en keek me met opgetrokken wenkbrauwen aan. Mijn ogen keken hem vol ongeloof aan.

'Vanmiddag trok je de haren van me hoofd af en bedreigde je mij en mijn broertje met de dood en nu vraag je of alles goed gaat' kwam er fluisterend uit mijn mond. Hij zuchtte en keek ongemakkelijk de andere kant op.

'Wat kom je doen. Kom je ons van kant maken' siste ik terwijl ik hem afwachgend aankeek. Hij herstelde zijn ongemakkelijke houding en keek me weer koel aan. Hij rijkte me een tasje aan. 'Ik dacht dat de welzijn van je broertje belangrijk voor je was. Ik dacht dat jij ongelukken wilde voorkomen. Niets blijkt minder waar. Je bent geen haar beter' siste hij terwijl hij de tasje in mijn richting duwde en verdween.

Ik pakte het tasje op en bekeek de inhoud. 'De pillen van Ayman' kwam er fluisterend uit mijn mond. Ik kon mezelf wel voor mijn kop slaan. Ik was inderdaad geen haar beter.

Deel 20

Er waren inmiddels dagen verstreken. Vermoeid ploft ik op de bank. Grinnikend keek Ayman me aan. 'Eigen schuld. Jij wilde de zorg op je nemen' zei hij ondeugend. 'Oh en.. Pak voor mij eens'. 'Ayman. Kappen nou' riep ik geërgerd. Hard schoot hij in de lach. 'Maak een grapje zus. Chill' zei hij terwijl hij zijn arm om me heen sloeg. 'Je maakt het je zus bewust moeilijk he' zei ik terwijl ik hem met een pruillip aankijk. Ondeugend knikte hij met zijn hoofd.

Later op de avond nadat ik Ayman in bed gestopt had en hem zijn pilletje had gegeven nam ik plaats aan de keukentafel. Ik ontspande wat en genoot van mijn warme kop melk met honing. De warme vloeistof baande zich een weg door mijn keel. Het zoete van de honing proefde ik op mijn tong. Heerlijk. Dit had ik even nodig.

Totdat ik werd opgeschrikt door de bel. Verbaasd stond ik op terwijl ik naar de voordeur toe beende. Ik opende de deur en bekeek de gedaante verbaasd. 'Sorry dat ik nog zo laat aanbel. Ik moest hem zien. Alsjeblieft. Als is het maar een glimp' zei ze terwijl ze me smekend aankeek. 'Tuurlijk. kom binnen' zei ik terwijl haar verbaasd aankeek. De familie bleef een raadsel.

'Hoe gaat het met je' vroeg ik haar terugdenkend aan de laatste confrontatie. 'Het gaat stukke beter' zei ze en zond me een lieve lach. 'Het spijt me Ahlam. Het spijt me vreselijk. Ik heb me erg aangesteld. Jij hebt me mijn ogen doen openen. Ik wil je daar voor bedanken' Zei ze terwijl ze op me afliep en stevig beet pakte. Geschrokken en verbaasd nam ik haar omhelzing aan.

'En het spijt me voor mijn broer. Hij kan vreselijk door de slof schieten. Hij weet met bepaalde situaties niet om te gaan of te handelen. We hebben na de dood van mijn broertje allen een trauma aan over gehouden' zei ze weer terwijl ze me schuldig aankeek. 'Het is oké' zei ik maar terwijl ik voorop de keuken in liep. 'Thee, koffie' vroeg ik terwijl ik de waterkoker met water vulde en op zijn standaard plaatste.

Het was inmiddels al middernacht. Beiden zaten we gierend van het lachen aan de keukentafel. We vertelden elkaar over onze puberjaren. 'Ik ben je zo dankbaar Ahlam. Ik heb het achter me kunnen laten' zei ze terwijl ze mijn hand vastpakte. Ik knikte en gaf haar een kneepje in haar hand.

'Het spijt mij ook. Ik had het je zijn val niet kwalijk moeten nemen' bood ook ik mijn verontschuldiging aan. Met grote ogen keek ze me aan. 'En dat was jou goed recht! Het is jou broertje. Als mijn broertje nog had geleefd en het zou hem zijn overkomen had ik exact hetzelfde gedaan. En waarschijnlijk nog veel erger. Jij bleef beleefd en kalm' vervolgde ze. Beiden keken we elkaar met een glimlach aan. 'Laten we alles vergeten en achter ons laten' zei ik tenslotte. 'Mee eens!' Zei ze terwijl ze een slok van haar thee nam.

'Het is laat. Ik moet maar eens gaan' zei ze terwijl ze opstond. Ik blikte op de klok die aangaf dat het alweer twee uur 's nachts is. 'Blijf' zei ik en keek haar afwachtend aan. 'Slapen' vroeg ze vragend. Ik knikte. 'Dan gaan we morgen een wandeling maken met z'n drieën' zei ik. Een grote glimlach verscheen op haar gezicht.

Een woedende Rayan stond in de deur opening. Met slaperige ogen keek ik hem aan. 'Wat' kwam er schor uit mijn mond. 'Waar is mijn zusje' bromde hij terwijl hij me voorbij liep. Hij stormde de trap op. Vlug liep ik achter hem aan. Ik greep 'm aan zijn arm en riep hem tot halt. 'Doe verdomme rustig. Ze slapen!' siste ik. Hij vormde zijn ogen tot speeltjes en beende alsnog de eerste kamer in.

Hij bevond zich midden in mijn kamer. Met opgetrokken wenkbrauwen staarde hij naar Mounia die slapend in mijn bed lag.

'Mounia slaapt nooit bij familie of vrienden. Laat staan bij vreemden' siste hij terwijl hij me aankeek. 'Wat heb je met haar gedaan' siste hij. Ik rolde met mijn ogen en negeerde hem.

Ik nam plaats naast Mounia in en bed en wurmde me onder de dekens. Ik was doodmoe en een confrontatie met Hilalie op dit tijdstip zou me geen goed doen. 'Je weet de uitgang te vinden' riep ik terwijl ik langzamerhand in slaap dommelde.

De volgende morgen stond ik vroeg op. Ik nam een warme douche en kleepte me aan. Ik blikte op Mounia die nog vredig lag te slapen. Op mijn tenen liep ik de kamer van Ayman binnen, ook hij lag nog vredig te slapen.

Ik maakte het huis uitgebreid schoon en verzorgde het ontbijt. Na de tafel te hebben gedekt liep ik weer naar boven. Het was inmiddels tegen elfen aan.

Een opgewekte Mounia zat recht op bed. 'Heb in tijden niet zo goed geslapen' zei ze terwijl ze zich uitrekte. Ik keek haar grinnikend aan. 'De badkamer bevindt zich recht tegenover deze kamer. Heb alvast een nieuwe tandenborstel voor je klaargezet. Schone kledij vind je in mijn kast. En een beetje vlug, ontbijt staat klaar' riep ik terwijl ik mijn weg richting Ayman vervolgde. Ook hij zat rechtop op bed. 'Dat werd tijd zus. Vroeg me al af waar je bleef' riep hij terwijl hij me ongeduldig aankeek. Ik keek hem grinnikend aan en knuffelde hem stevig. 'We hebben bezoek. We gaan je opfrissen' zei ik terwijl ik hem op bed verzorgde en vervolgens ondersteunde bij het aflopen van de trappen.

Met z'n drieën genoten we van het ontbijt. De rest van de dag hebben we gewandeld. Uitgeput ploften we op de bank. 'Pizza' vroeg ik terwijl ik de twee afwachtend aankeek. Beiden knikten ze met hun hoofd.

Ik rijkte de bezorger wat fooi aan en sloot te deur. 'Aan tafel' riep ik hard terwijl ik de pizza's op de keukentafel legde en service dekte. Ik pakte wat glazen en limonade en nam alvast plaats. Ik keek op toen ik Mounia met Ayman aan haar arm zag binnen lopen.

Na het afruimen namen we plaats op de bank. 'Wat een heerlijke dag' riep Mounia terwijl ze ons glunderend aankeek. 'Bij ons thuis is het nooit zo fleurig, Mijn broers komen met chagrijnige blikken van hun werk, vreten wat en gaan slapen. Hier leeft het tenminste' vervolgde ze. Ik grinnikte.

'Dan blijf je toch' zei ik terwijl ik haar vragen aankeek. Ze keek me met grote ogen aan. 'Nee joh. Ik wil jullie niet in de weg lopen' zei ze terwijl ze op haar lip beet. Ik schoot in de lach. 'Ik weet dat je wil blijven' riep Ayman. Alle drie schoten we in de lach. 'Ja gezellig! Dan kun je me met deze lastpak helpen' riep ik terwijl ik Ayman's richting op wees. Beiden schoten ze weer in de lach. 'Ik blijf!'

Deel 21

Dagen, weken verstreken. Ayman naderde het einde van zijn revalidatie. Hij was flink opgeknapt en lopen ging erg goed. Wel had hij krukken nodig als ondersteuning bij het lopen, maar dat zou niet lang meer duren. Mounia logeerde hier erg vaak. We hadden met z'n drieën een bijzondere relatie opgebouwd. Alles voelde vertrouwd en compleet. Ze zorgen voor vreugde en leven in dit huis. Ook met haar ging het erg goed. De dood van haar broertje heeft ze volledig verwerkt. Ze zal 'm nooit vergeten, voor altijd in haar hart, maar ermee leven kon ze eindelijk. Uit het oog, maar niet uit het hart.

Ook zat ik al weken zonder een inkomen. Ik heb helaas mijn spaarrekening moeten openen om ons te onderhouden. Nu Ayman zelfstandig aan de slag kan, betekende het voor mij om er weer voor te zorgen dat ik aan de bak kom. Ook waren mijn ouders een week wezen logeren. Die heb ik wijsgemaakt dat ik op verlof was.

'Moun Moun' riep ik enthousiast nadat ik de deur opende. 'Lemmetje' riep ze net zo enthousiast terwijl ze haar armen om me heen sloeg. We ploften neer

op de bank onder genot van een kop koffie en een gebakje. 'Jam Jam. Hier was ik aan toe' zei ik terwijl ik van mijn marsepijngebakje smulde. Grinnikend keek Mounia me aan. 'Lekker hé' zei ze. Ik knikte en sloot mijn ogen bij mijn laatste hap. 'Verukkelijk!'

De volgende dag zette ik Ayman op school af en ging samen met Mounia de stad in. Later op de dag namen we afscheid van elkaar en vervolgde ik mijn weg naar MV Company. Ik had de dames een lange tijd niet gezien. 'Mootje' riep ik toen ik hem op me af zag lopen. Een grote grijns verscheen op zijn gezicht. 'We missen je hier' zei hij terwijl hij een pruillip trok en me een warme knuffel gaf. 'En ik jullie'.

'Ik heb je de functie niet gegeven om te rotzooien met onzin' hoorde ik de koele welbekende stem zeggen. Ik zuchtte diep en keek Mo met rollende ogen aan die een grijns probeerde te onderdrukken. 'Ik was hier eerder dan jij vriend' zei hij terwijl hij Hilalie met opgetrokken wenkbrauwen aankeek. Hilalie zond hem een waarschuwende blik keek mij lang al en liep weer verder. 'Lastpak' riep ik terwijl ik Mo verveeld aankeek. Hij schoot in de lach en sloeg zijn arm om me heen. 'Hij heeft niemand kunnen vinden. Hij heeft er twee aangenomen en aan het einde van de dag ontslagen' zei hij terwijl hij grinnikte. 'Jij bent niet te vervangen' zei hij terwijl hij zijn wenkbrauwen op en neer bewoog. Ik schoot ik de lach. 'Voel me vereerd Mootje'. 'Dat moet ook' zei hij op zijn beurt. Ik haalde mijn schouders op. 'Nou heeft hij mij de functie toegewezen. Je wil niet weten hoe ik het verkloot. En hij trekt zich er niets van aan. Kun je nagaan hoe hoog hij zijn trots heeft staan' zei hij terwijl hij hoofdschuddend voor zich uit keek. Met grote ogen keek ik hem aan. 'Maar dat is toch geweldig' riep ik blij voor hem. Hij zond me een scheve blik. 'Laat mij maar gewoon een kantoor delen met een collega. Dan als een malle in mijn eentje te zitten en voortdurend zijn kop te aanschouwen' zei hij terwijl hij Mandy in zijn armen nam die op ons af kwam lopen.

Met een grote lach bekeek ik de twee. 'Het gaat goed he' zei ik terwijl ik Mandy met een grote knuffel begroet. 'Fantastisch' riep Mo terwijl hij zijn Mandy glunderend aankeek. 'Ik laat jullie. Moet weer aan de slag' riep hij terwijl hij een zoen op mijn wang drukte, zijn meisje een smakkerd gaf en ervandoor ging.

Gauw richtte ik me op Mandy. Met een grijns keek ik haar aan. 'Je hebt het met onze grappenmaker volgehouden' riep ik en grinnikte. 'En hoe. Ben ik verwachting' riep ze terwijl ze op en neer sprong. Mijn ogen werden groot en mijn mond opende zich. Met haar vinger onder mijn kin duwde ze mijn mond dicht. 'Super' riep ik terwijl ik haar een dikke knuffel gaf.

'Ho, ho, ho. Geen intieme onderonsjes zonder mij erbij' hoorde ik Caro's stem achter me zeggen. Ook haar gaf ik een dikke knuffel. Nadat we ons in haar kantoor hadden genesteld bespraken we allerlei onderwerpen met elkaar. Het was al erg laat en de dames zouden over een uur verlost zijn. Ik stond op en kondigde aan dat ik er weer vandoor ging. 'Ik ga onze Mootje feliciteren en jullie hebben nog een uur om je werk af te maken' riep ik en gaf ze beiden een zoen. Nadat we afgesproken hadden dat ze volgende week bij mij zouden komen logeren verliet ik Caro's kantoor.

Ik liep zonder pardon Mo's kantoor binnen en sprong op hem af. 'Je word

papa'! Riep ik blij. Lachend knuffelde hij me. 'Wilde het aan Mandy overlaten. Die staat te springen om het nieuws te vertellen' zei hij terwijl hij met zijn ogen rolde. Ik grinnikte. 'Word het niet tijd om de stap te nemen' bracht ik er voorzichtig uit. Hij sloeg zijn ogen neer en knikte. Plots haalde hij een vierkante doosje uit zijn zak. 'De voorbereidingen zijn al een lange tijd getroffen. Nou de stap nemen' zei hij terwijl zijn wangen kleurde. Ik slaakte een gil van vreugde. 'Potverdomme. Je word volwassen' riep ik terwijl ik een traantje wegpinkte. Hij schoot in de lach en knuffelde me. Luid gekuch onderbrak ons. Ik draaide me om en zag Hilalie in een stoel zitten. Ik sloeg mijn hand voor mijn mond en richtte me op Mo. 'Zat hij hier al die tijd'. Mo knikte en grinnikte. 'Nou, mijn excuses voor het storen. En jou spreek ik gauw weer' zei ik terwijl ik Mo een knipoog zond. Zonder om te kijken naar Hilalie verliet ik MV Company. Moest toegeven dat ik het hier erg gemist had. Thuis aangekomen kwam een heerlijke geur me tegemoet. Met opgetrokken wenkbrauwen betrad ik de keuken waar ik Mounia en Ayman gekliederd aantrof. Hoofdschuddend bekeek ik de twee. 'We maken het schoon' riepen ze tegelijk. Ik grinnikte en vervolgde mijn weg naar de badkamer. Na een uitgebreide douche hees ik me in mijn pyjama en vervolgde mijn weg naar beneden.

In de keuken aangekomen zag het en spik en span uit. Met grote ogen bekeek ik de twee. 'Nou jullie nog' riep ik terwijl ik ze van top tot teen in me opnamen en een vieze gezicht trok.

We hadden verrukkelijk gegeten. De twee prutters hadden er ware werk van gemaakt. Na het eten ruimden we gezamenlijk op en besloten een film te kijken. De film kwam tot zijn eind. Ik wierp een blik op Ayman en Mounia die in een diepe slaap verkeerd waren. 'Ook gezellig' mompelde ik terwijl ik opstond nadat ik de bel hoorde.

Hilalie zond me een koele blik. Ik rolde met mijn ogen en liep de salon binnen. Hij zocht het zelf maar uit. Na een tijdje liep hij de salon binnen. Hij blikte op zijn zusje die er vredig bij lag. 'Ik neem haar mee. Mijn ouders komen morgenochtend aan. Ze zullen het fijn vinden als ze haar thuis treffen' zei hij terwijl hij zijn zusje probeerde te wekken. Ik haalde mijn schouders op en wekte Ayman. Nadat hij ons gedag zei en verdween werden we door mijn mobiel opgeschrikt. Een onbekende nummer gaf aan dat dit belletje vanuit het buitenland afkomstig is. Ik blikte op de klok en nam verbaasd op. Mijn ouders belde nooit zo laat.

Ik nam op en luid gesnik kwam me tegemoet, de woorden die volgde kwamen als een klap in mijn gezicht aan. Een grote brok vestigde zich in mijn keel. Mijn harte maakte overuren en de inhoud van mijn maag dreigde eruit te komen.

Deel 22

Snikkend zakte ik neer op de grond. Dit kon niet waar zijn, dit was onmogelijk. De woorden van mijn tante drongen zich tot me door. Het was waar, het was wel degelijk mogelijk. Ze zijn er niet meer. Ik was mijn ouders kwijt. De twee mensen die alles voor me betekende, de twee mensen die ik het meest liefhad. Het idee dat ze vlak voor hun dood hebben geleden bezorgde me rillingen. Een ondragelijke pijn is wat ik op dit moment voelde. Het vreselijke

gevoel was niet te beschrijven. Ze waren verongelukt, ze zijn er niet meer.

Twee maanden later.

Het was inmiddels alweer twee maanden na de dood van mijn ouders. We waren een maand in Marokko verbleven. De gehele familie Hilalie had de begrafenis verzorgd. Ik had daar de kracht en fut niet voor en het troosten van Ayman was ondragelijk. Mijn kleine ventje was er kapot van. Ondanks dat ik vele familieleden in Marokko heb, die goede contact bezaten met mijn ouders keek er niemand meer na ze om. Er was niemand die ons steunde er was niemand die ook maar omkeek naar de situatie. Ondanks dat ik Hilalie verafschuwde was ik hem nu mijn levenslang dankbaar. Hilalie en zijn ouders hadden alles tot op de puntjes geregeld en boden ons allerlei steun. Mounia was geweldig. Ze wist ons te troosten op een manier dat alleen zij kon en Marouane betekende momenteel alles voor Ayman.

We bevonden ons inmiddels al een maand lang in huize Hilalie. Ik was zwak en kon geen kant op. Verschool me waar mogelijk was en wiegde mezelf huilend in slaap.

'Ahlam. Opstaan nu! Denk je dat je ze hiermee een plezier doet. Denk je dat ze jou verantwoordelijkheid hebben gegeven wat jou zorg en dat van je broertje betreft om vervolgens een wrak achter te laten. Ik durf te zweren dat ze er zeker van waren wat ze achterlieten. Je gaat je onmiddellijk opfrissen en binnen tien minuten tref ik je beneden aan tafel aan'. Riep Hilalie's moeder terwijl ze me streng aankeek. Ze vertrok en sloot de deur achter me dicht.

Met een zucht stond ik op. In mijn lingerie stond ik voor de spiegel. Ik zag er niet uit. Een onverzorgde Ahlam met grote legen ogen staarde me aan. Is dit de Ahlam die altijd zei dat de dood geaccepteerd moet worden. Dat men niet moest treuren omdat dit is wat voorgeschreven staat. Nee, deze Ahlam was een wrak. Met mijn hand streek ik over mijn gezicht. Dit moest ophouden. Wat zou er van Ayman worden als zijn zus hem dit beeld meegeeft. Hij zou niet alleen zijn ouders kwijt hebben geraakt, maar ook zijn zus.

Ik trok een badjas aan die ik in de kast trof en vervolgde mijn weg naar de badkamer. De warme stralen zorgde voor lichtelijke ontspanning. Na mijn gezicht te hebben verzorgd met een masker en die te hebben afgespoeld zepte ik mijn lichaam in. Het voelde hemels. De beelden van mijn ouders raasden voorbij. Dit maal voelde ik geen steek van pijn, maar steek van geluk. Ze waren beter af aan de andere kant. Rust, ik hoop dat ze ware rust hebben gevonden.

Ik griste uit Mounia's kast een lingersetje en trok die aan. Vervolgens hees ik mezelf in een lichte jeans met daarop een turquoise tuniek. Ik nam plaats voor de spiegel en kamde mijn haren. Die bond ik in een hoge staart. Ik bracht een laagje gezicht crème op mijn gezicht aan en bracht wat foundation onder mijn ogen aan en krulde mijn wimpers met een beetje mascara. Ik bekeek mezelf in de spiegel. Dit was Ahlam. Dit is wat mijn ouders groot hebben gebracht. Ik moest ze niet teleurstellen, ik moest ze trots laten blijven. Vanaf nu accepteer ik de dood van mijn ouders, vanaf nu zal ik ze in gedachte laten voortleven. In mijn hart zullen ze altijd blijven bestaan.

'Ik wil jullie voor al jullie steun en toeverlaat bedanken. Ik ben jullie enorm dankbaar. Zonder jullie weet ik niet wat er van mij en Ayman zou zijn geworden. Jullie hebben ons gesteund, vreselijk geholpen, jullie hebben ons een onderdak aangeboden toen het even niet meer ging'. Ik stopte met praten terwijl ik de familie Hilalie één voor één aankeek. Ook Hilalie keek ik dankbaar aan. Hij knikte beleefd en glimlachte kort. 'Ik heb er geen woorden voor. Als ik iets voor jullie terug kan doen, hoor ik het graag' sloot ik mijn ongemakkelijke speech af.

'Je kunt wel degelijk iets voor ons terug doen' zei Maryam Hilalie terwijl ze naar haar man wenkte die haar voorbeeld volgde en opstond. Allemaal keken we meneer en mevrouw Hilalie verbaasd aan.

'Jij dame, jij bent een geschenk voor ons. Jij bent je er waarschijnlijk niet van bewust, maar jou aanwezigheid heeft een heleboel veranderd. Sinds de dood van onze zoon is de familie niet meer zoals het is. Dan hebben we het voornamelijk over de situatie rondom Mounia. Onze Mounia heeft een flinke klap ervaren. We hebben helaas harde maatregelen moeten nemen en haar in een kliniek moeten opnemen' zei Faris, Hilalie's vader terwijl hij met een schuldige blik zijn dochter Mounia aankeek die haar ogen neersloeg en aan haar vingers frummelde.

'Het verhaal is jou al bekend, maar wat ik hiermee wil zeggen is dat jij ervoor gezorgd hebt dat zij de dood van onze zoon volledig geaccepteerd heeft. We hebben in het verleden velen andere acties ondernomen. We hebben feestjes met al haar vriendinnen erbij georganiseerd, we hebben familie en vrienden op logé laten komen. Niets en niemand kreeg haar zover. Ze blaaste alles af en verschool zich weer in een hoekje om vervolgens weer in tranen uit te barsten. Totdat jij en Ayman in haar leven kwamen. Jou harde woorden braken haar, maar maakten haar. Jou woorden drongen tot haar door. Niemand die zijn toon wat betreft de dood van onze zoon heeft durven verhogen tegever haar. Allen waren we bang dat ze weer een aanval zou krijgen. Jij hebt haar met beiden benen op de grond gezet. En dat heeft ons onze dochter teruggekregen. Rayan belde mij een lange tijd terug en vertelde dat ze bij jou was wezen logeren. Allen waren we geschokt, verbaasd. Je hebt haar weer tot leven gewekt' zei Faris Hilalie vervolgens terwijl hij me dankbaar aankeek.

Met een brok in mijn keel en gloeiende wangen keek ik de Hilalie's aan. 'Jullie vereren mijn te veel. Ze heeft het uiteindelijk zelf gedaan' zei ik terwijl ik ditmaal aan mijn vingers frummelde. Meneer en mevrouw Hilalie keken mij lachend aan. 'Nee, mijn dochter. Jij schat jezelf te laag in' zei Maryam Hilalie terwijl ze haar armen om me heen sloeg.

Zo moederlijk. Het voelde zo fijn. De tranen baande zich een weg over mijn wangen. Geschrokken pakte ze mijn gezicht vast. Ik grinnikte en schudde mijn hoofd als teken dat alles goed was. 'U doet me aan mijn moeder denken. Dat is alles' zei ik terwijl ik mijn neus snoof en diep uitademde. De spanning verdween. Mijn lichaam ontspande.

'Trek hier bij onze kinderen in. Jij en Ayman. Dat is wat je voor ons terug kunt doen' zei mevrouw Hilalie plots. Met ogen werden groot. De vraag kwam als een klap in mijn gezicht aan. 'Nee, nee, nee. Dat is onmogelijk' zei ik gauw. Verbaasd keken ze mij aan. 'Dat kan ik niet maken. Echt niet' vervolgde ik weer. Mijn blik gleed naar die van

Hilalie die met gespleten ogen toekeek. Die zal wel geschrokken zijn van de voorstel van zijn ouders.

Lachend keek mevrouw Hilalie me aan. 'Ik zie je naar mijn zoon Rayan kijken. Jullie liggen elkaar niet. Is het niet'? Zei ze terwijl ze ons geniepig aankeek. Ik schudde met mijn hoofd als ontkenning. 'Nee nee. Maar onze relatie is puur zakelijk. Excuus, was' corrigeerde ik mezelf. 'In zijn huis intrekken zou ik met geen mogelijkheid kunnen'. Vervolgde ik weer. Een ongemakkelijke stilte viel.

'Doe het dan voor mij' hoorden we een piepende stem zeggen. Met grote ogen keek ik Mounia aan. 'Nee hoor. Die piepende onschuldige stem en glimmende ogen doen mij niet van gedachte veranderen' zei ik snel terwijl ik haar waarschuwend aankeek. Hard schoten ze in de lach. Hoofdschuddend keek ik ze na.

'Je huur is al opgezegd. En al jullie spullen die zich in jullie ouderlijke huis bevonden hebben we beneden in de kelder staan'. Hoorde ik zijn koele en harde stem plots zeggen. Geschrokken richtte ik me op Hilalie.

Met stevige passen beende ik op hem af. 'Hoe durf je!' Riep ik naar hem terwijl ik met mijn vinger in zijn gezicht weer. Hij trok zijn wenkbrauwen op en duwde mijn vinger opzij. 'Het is de wens van mijn ouders' riep hij luchtig en keek me verwaand aan. 'Egoïst'.